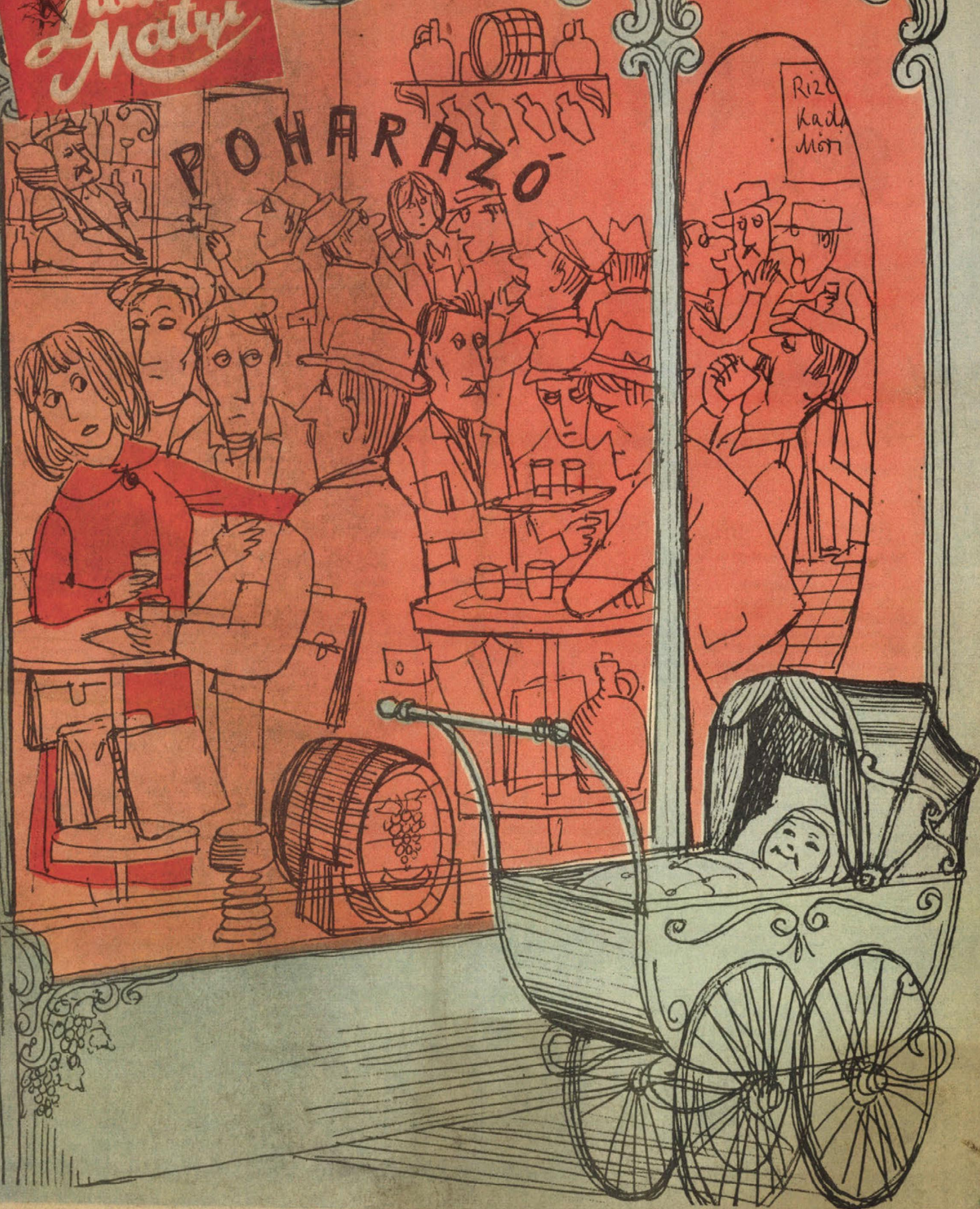
XIX. évfolyam 44. szám Ára: 1 forint 1963. október 31

Kaján Tibor rajza

GONDOS ANYA

— Legyen szíves álljon odébb, szakikám! Nem látom a gyerekemet...

Kozmetikai bemutató volt Kisbéren

Fülöp György rajza

– Úgy igyekezzék, kedves, ha sikerül megfiatalítania, hozzuk magához az egész tsz-t!...

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két ember ül a kávéházban és újságot olvas. Egyszerre csak az egyik felnéz és így szól:

– Hát, kérlek, ez nagyon érdekes!

– Mi?

– Hogy a tudósok előre tudják, mikor lesz napfogyatkozás.

– Na hallod! Hát mit gondolsz, azok nem olvasnak újságot?

*

Két barátnő beszélget:

– Mit gondolsz, Irma miért hordja a tavalyi ruháit?

– Valószínűleg egy évvel fiatalabbnak akar látszani.

*

– Nem, mamám, nem vagyok boldog – panaszolja a fiatalasszony. – A férjem nem szeret.

– Lehetetlen!

– Ha szeretne, már régen észrevette volna, hogy megcsalom.

Bosszú

Karola, ez a gömbölyű farú fekete szépség nem ok nélkül volt kedvence a Kövér Kalászokhoz címzett szövetkezet elnökének. Karola ugyanis hűségesen és fáradhatatlanul röpítette a Kövér Kalászokhoz címzett szövetkezet elnökének homokfutóját a nagy kiterjedésű földeken. Az előzmények ismeretéhez még csupán annyit, hogy e hűségnek volt egy gyakorlati rugója is, nevezetesen az, hogy Karola szenvedélyesen szerette a kockacukrot.

Nos, már-már úgy tűnt, hogy e földi javakkal megerősített vonzalomnak a távoli jövő vet véget, mikor majd egyszer Karolát is virslinek szólítja a kötelesség... ám sajnos, nem így történt.

Az elnök egy szép napon idegen autók után kezdett forgolódni, és aztán bekövetkezett, amitől Karola annyira félt. Vett az elnök egy Skodát. Karola nem is

annyira az elnökre haragudott, hiszen tudvalevő, hogy a férfi csapodár, hanem az utód, az új szerető... Az kapott ezután minden kedvességet, simogatást, fényesítést, valószínűleg még kockacukrot is. A cserbenhagyott telivér szenvedését még csak fokozta, hogy a Másik, az a dög, gyönyörű volt és csillogó, szinte ellenállhatatlan. Az elnök, a hűtlen, nem is sejtette, hogy a megtört lószívben már érett a bosszúvágy.

Nem is váratott magára sokáig az alkalom. Egy őszi reggelen, amikor Karolát itatni vezették, éppen a Skoda mellett mentek el. Az elnök kocsija diadalmasan kacagott Karolára, aki úgy érezte, hogy a rivális még soha ilyen hódító nem volt. Nikkelezései talán még melegek az elnöki törlőrongy simogatásától...

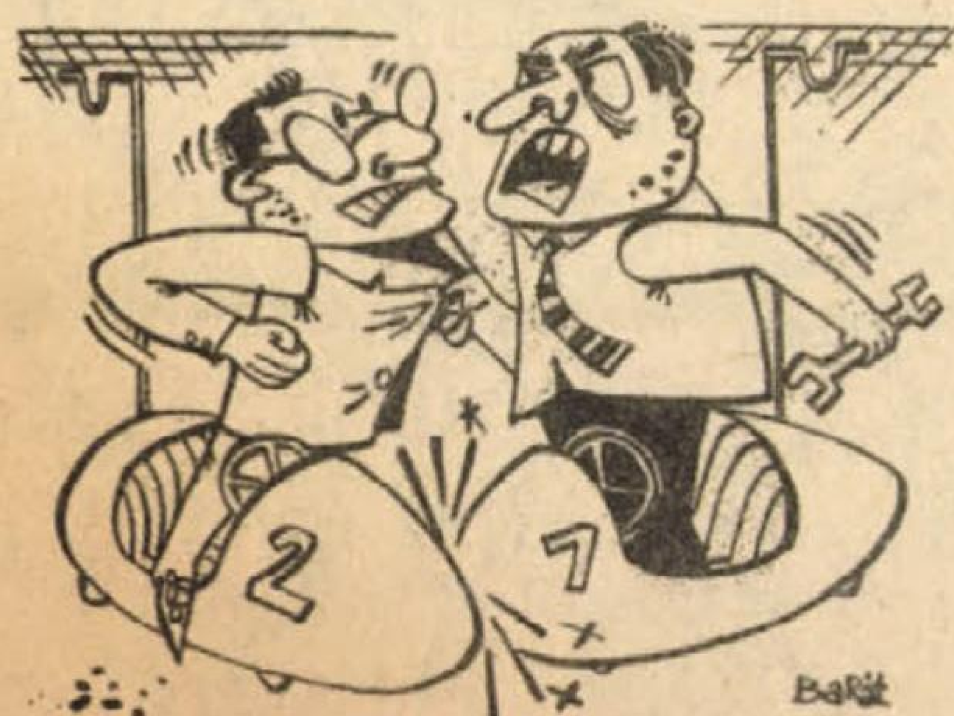
Karola ekkor döntött és — rúgott. Soha ló még nem rúgott ilyen nagyot, ilyen szenvedélyeset. A lámpa ripityára tört, és az imént még kihívóan tündöklő sárhányó olyan lett, mint egy eldobott zsírpapír.

Az elnök, amikor meglátta, sírva fakadt, és Karolát büntetésből alacsonyabb beosztásba helyezte.

Azóta Karola emelt fővel húzza a kukoricával megrakott szekeret, csöppet sem lógatja a fejét és bizalmas lókörökben úgy nyilatkozott, hogy megérte...

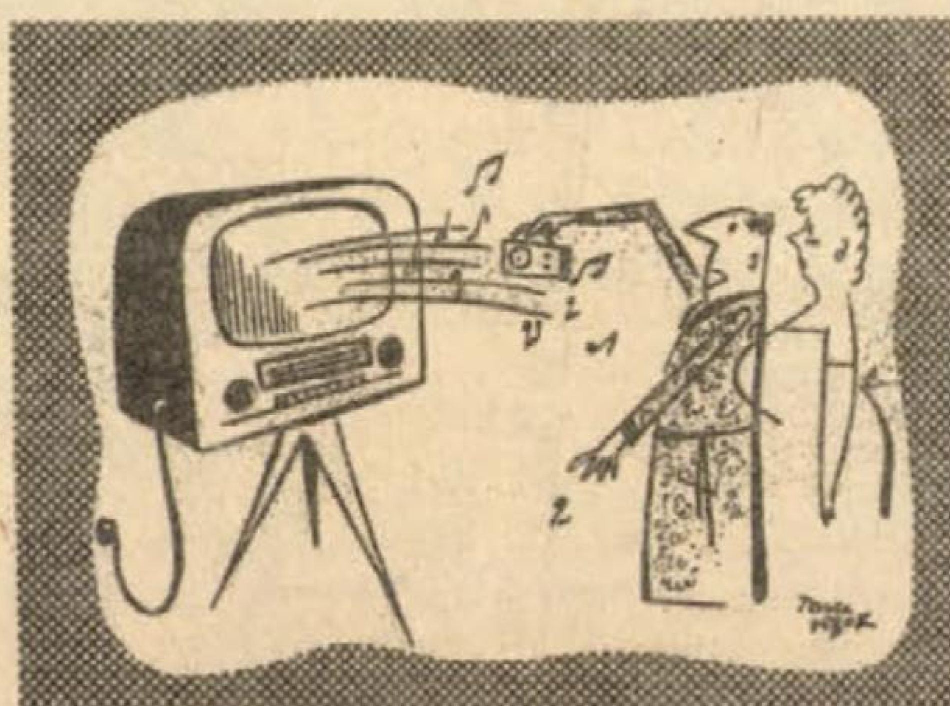
Fülöp György

Dodzsem

– Hé, mért jön nekem? Azt hiszi, hogy az utcán van?!

Zsebrádió-gondok

– Nincs hozzá elem, kérlek... Így próbálom feltölteni...

Születés-szabályozás

Távirányított gólya

határvita

A Pereander-völgy egyik magasan fekvő sziklája alól ered az a forrás, amely patakká erősödve zúdul le a völgybe, majd rendkívül tisztavizű tóvá szélesedik ki a hatalmas fennsíkon, s innen tovább hömpölyög a nagy déli lapályon át egészen a Braganti-tengerig, vagy ahogyan a tumirok nevezték, a Sarabanti-tengerig. De ne vágjunk a történelmi események elébe, illetve ha vágunk, akkor vágjunk elébük sok száz millió évvel.

Az első határvita ugyanis a medúzák és a véglények között tört ki, s noha a véglények bebizonyították, hogy ők itt őslakók, a medúzák a ragadozók fejlett jogérzékével kifejtették, hogy nekik élettérre van szükségük, s hogy a véglények

alattomos betolakodók, akik örök időkre elvesztették jogukat az ősi medúzavízhez. Persze a medúzák sem sejtették, hogy uralmuk pünkösdi királyság csupán, s néhány százmillió év múlva a közismerten agresszív trilobiták koholt ürügyek alapján igényt tartanak erre a területre, s arcátlanul azt állítják, hogy ez a vidék ősidők óta a trilobitákhoz tartozik, s csak azt hódítják vissza, ami az övék. Az ünnepélyes trilobitaeskü csak megerősítette a status quo-t. Hogyan is sejthették volna, hogy a határviták ezzel nem fejeződtek be, s tovább tart az áldatlan viszálykodás a vitás terület birtokáért. Különösen a gerincesek léptek fel hallatlan önérzettel, s hangsúlyozták a fiatal népek életjogait. A hatalmas gyikok pedig, akik duzzadó ifjúságuk önbizalmára támaszkodva nem is sejtették, hogy valaha ősgyikoknak nevezik majd őket, roppant méreteikkel letiportak minden ellenállást, ellenfeleiket kihalásra kényszerítették és — szavaikat idézve — örök időkre berendezkedtek a vitás területen. Közben nem vették észre, hogy az emlősök gúnyosan nevetnek a nagyhangú kijelentéseken. S valóban, másfélszáz millió év sem telt el és a lénytornyok egyszerűen eltűntek az evolúció színpadáról, s egy rendkívül fürge emlős világgá makogta, hogy a terület, amelyet annyi vér szentelt meg, a majomság hona. Csak arra nem gondoltak ezek a lelkes földfoglalók, hogy a széthúzás még sok keserűséget okoz majd a világon. Mert hiába másztak le a fáról a törekvő és fejlődőképes egyének, az egyik csoport erre mászott, a másik arra, s mire végképp kiegyenesedtek, már egymás makogását sem értették. A megnemértés pedig sok politikai bonyodalom forrása. Így történt, hogy hol a hegyesfogúak, hol a hosszúkörműek kaparintották a kezükbe a területet, amely jó vízben és ízletes gyümölcsben egyaránt gazdag.

Ezt rendkívül megbecsülték a tumirok is, akik az ősi Tumíria megalapítása után egykori leletekből döntő bizonyítékokat szereztek arra nézve, hogy a Perealesz- (a későbbi Pereander) völgy az őstumirok lakóhelye volt. Ezt vonták kétségbe a bumirok, akik a Seremalesz-völgyet (így szerepelt az óbumir nyelvjárásban) vitathatatlanul bumir területnek tekintették. A terület sokszor cserélt gazdát, majd a népvándorlás során a galeág-törzs vette birtokába, de nem sokáig, mert a buleágok is igényt tartottak a területre, történettudósaik ugyanis napnál fényesebben bebizonyították a terület buleág-jellegét. Ezen évszázadokon keresztül elháborúskodtak, s mindkét fél sokat épített a vitás területen, szállodák, vizierőművek és timföldfeldolgozó üzemek létesültek, s különösen akkor lángolt fel a harc, amikor a kérdéses területen olajat és molibdént találtak.

Két nukleáris háború után az ENSZ végül felosztotta a különben is vegyes lakosságú területet. Már úgy látszott, hogy a határvillongás örök időkre megszűnt, amikor megjelentek a Vega-csillag küldöttjei, akik azt állították, hogy a Földön az élet a Végáról származó meteorból indult el, ez a meteor annakidején a Pereander-völgyben esett le, tehát azok a véglények, amelyek először birtokolták a területet, a tudomány megállapítása szerint végánok, a terület tehát a Véga elidegeníthetetlen tulajdona, a határkiigazítás elkerülhetetlen.

Az ENSZ biztonsági tanácsában tárgyalni kezdték a Véga ultimátumát.

Feleki László

Párizsban

Vasvári Anna rajza

De Gaulle: Olyan ideges vagyok, hogy robbantani tudnék...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

szipka

A dohányboltban megkérdi a vevő:

– Van Vaco szipka?

– Nincs... Hiánycikk... Néha kapunk, de hamar elfogy, és hiába kérik a dohányosok.

– Miért hiánycikk? – kérdezzük a Dohánybolt Vállalatnál.

– A Budapesti Vegyi Nagykereskedelmi keveset szállít.

A „Vegyi" sem ludas abban, hogy a lúdtollal készülő VACO egészségügyi szipkából nagyon kevés kerül a dohányboltokba.

– A KTSZ, amely készíti, kevés nyersanyagot kap – mondják. – Egyszerűen nem jutnak elég libatollhoz.

Tehát kevés a lúdtoll. Még jó, hogy a golyóstollak korában élünk. Mi lenne, ha lúdtollal írnánk?

Megtudjuk, hogy műanyag felhasználását is tervezték, de a műanyag nem alkalmas, és egészségügyi okokból sem jó.

Eddig a magyarázat... Csupa objektív ok, de úgy érezzük, hogy azokat, akik hiába vadásznak szipka után, ezek az okok nem vigasztalják meg...

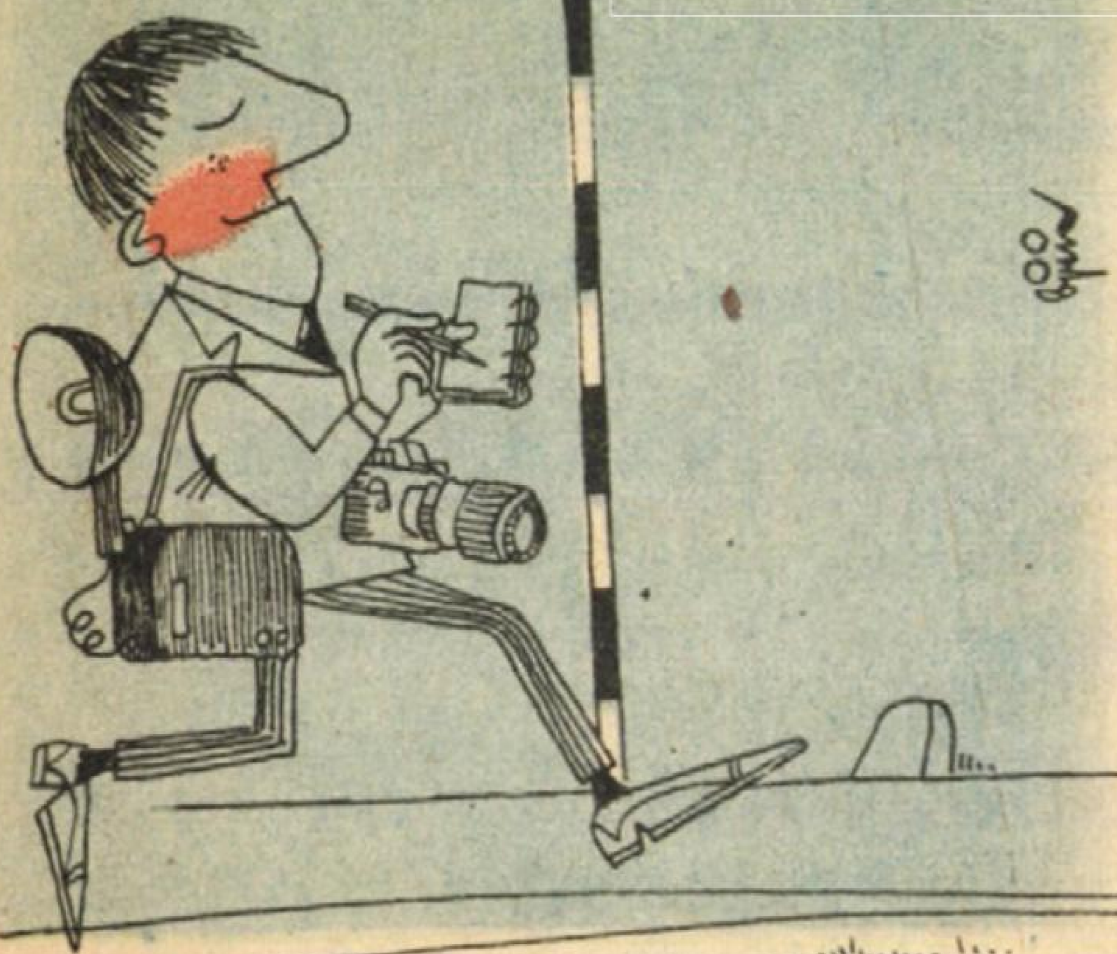
(p)

Női dolgok

– Mi történt veled?
– Megvert a férjem . . .
– Férjhez mentél? Gratulálok!

Riportúton

Az óvatos asszony

(ÉLETKÉP)

Történik szombaton este, a Ráday utcában, zuhogó esőben.

NŐ *(szalad egy férfi után)*: Árpád! Árpáddd! Árpááááád! *(még hangosabban)*: Árpád! *(lihegve)*: Most megvagy, te csirkefogó! *(Belekarol.)*

FÉRFI *(ártatlanul, mint egy gyermek)*: Mi az? Te vagy? Hogy kerültél ide?

NŐ: Nem hallottad, hogy már egy félórája ordítom a nevedet?

FÉRFI: Nem. Ilyen esőben az ember nem figyeli, hogy ki mit ordít. Gyere, álljunk be a kapu alá, mert bőrig ázunk.

NŐ: Nem állunk be sehová. Azt mondd meg, hogy kerülsz te ide a Ráday utcába? Halljuk.

FÉRFI: Miért akarsz bőrig ázni?

NŐ: Nem érdekel. Halljuk.

FÉRFI: Hogy kerülsz ide – te?

NŐ: Én utánad mentem.

FÉRFI: Na, látod.

NŐ: Mi az, hogy „na látod?" Erre lakik a Sulteisz Vili? Nem erre lakik a Sulteisz Vili. *(Utánozza a férjét)*: „Édes fiam, elmegyek egy kicsit sakkozni a Sulteisz Vilihez." Nem ezt mondtad?

FÉRFI: Na és? Na és ha ezt mondtam. Hát mit mondhattam volna, ha el akarok menni a Sulteisz Vilihez sakkozni?

NŐ: Csakhogy én kinéztem az ablakon és láttam, hogy nem a Kossuth Lajos utca felé indulsz, hanem a Kálvin tér felé. Mit keresel te a Ráday utcában, mi?

FÉRFI: Gyere, álljunk be a kapu alá. Tönkremegy a kalapom.

NŐ: Dögöljön meg a kalapod. Felelj, mert megöllek. Hogy kerülsz te ide?

FÉRFI: Bele fogsz őrülni a féltékenységbe.

NŐ: Nekem most ne jósolj, hanem felelj. Mit keresel itt?

FÉRFI: Sétálok, ha tudni akarod. Egy kicsit korán indultam el, gondoltam, sétálok egyet még. Nekem nem szabad sétálni? Nekem a sétához nincs jogom? Mindenki sétálhat, csak én nem?

NŐ: Sétálsz? Azt van képed mondani nekem, hogy sétálsz? Ebben az esőben?

FÉRFI: Amikor elindultam, még nem esett.

NŐ *(eszelősen kacag)*: Hahahahahaha! Azt van képed mondani nekem, hogy amikor elindultál, még nem esett? Csak egy félpercre néztem ki az ablakon és tönkrement a frizurám.

FÉRFI: És ha esett? Tehetek én arról, hogy esett? Mi vagyok én? Esőcsináló? Vagy meteorológus? Esett, de nem ennyire. Most kezdett esni az előbb. Éppen vissza akartam fordulni, amikor karonragadtál. Ha tudni akarod. De te még visszafordulni sem hagyod az embert. Nekem annyi szabadságom sincs, mint egy kutyának. Mert még egy kutya is akkor fordul vissza, amikor akar.

NŐ: Mutass nekem egy kutyát, amelyik este nyolckor a Szepezdinéhez megy vizitbe!

FÉRFI: Ki az a Szepezdiné?

NŐ: Most adod az ártatlant. Nem tudod, hogy ki az a Szepezdiné?

FÉRFI: Nem tudom. Mit szólsz hozzá? Mi vagyok én, egy polihisztor?

NŐ: Nem, édes fiam. Te egy csirkefogó vagy.

FÉRFI: Mért csirkefogó az, aki nem tudja, hogy ki a Szepezdiné?

NŐ: Na, elég volt. Indulás haza. Otthon majd megtudod.

FÉRFI: Nem megyek.

NŐ: Ide figyelj. Árpi . . . Olyan botrányt csinálok, ha nem jössz, hogy a tűzoltóságot kell kihívni . . . *(elindulnak, közben beszél)*: Hogy elmegy sakkozni a Sulteisz Vilihez . . . kinézek, hát a Ráday utca felé megy . . . ordítok, nem hallja, nyakon csípem, hazudik, hogy sétálni akart. Pont a Ráday utcában, szombaton este akart sétálni. Mindennap hívom sétálni, nem jön. Majd adok én neked . . . *(hirtelen, ijedten)*: Vigyázz! Egy autó!

SOFŐR: Nem tud vigyázni, jóasszony? *(csikorogva fékez.)*

NŐ *(büszkén)*: Dehogynem! De még mennyire tudok!

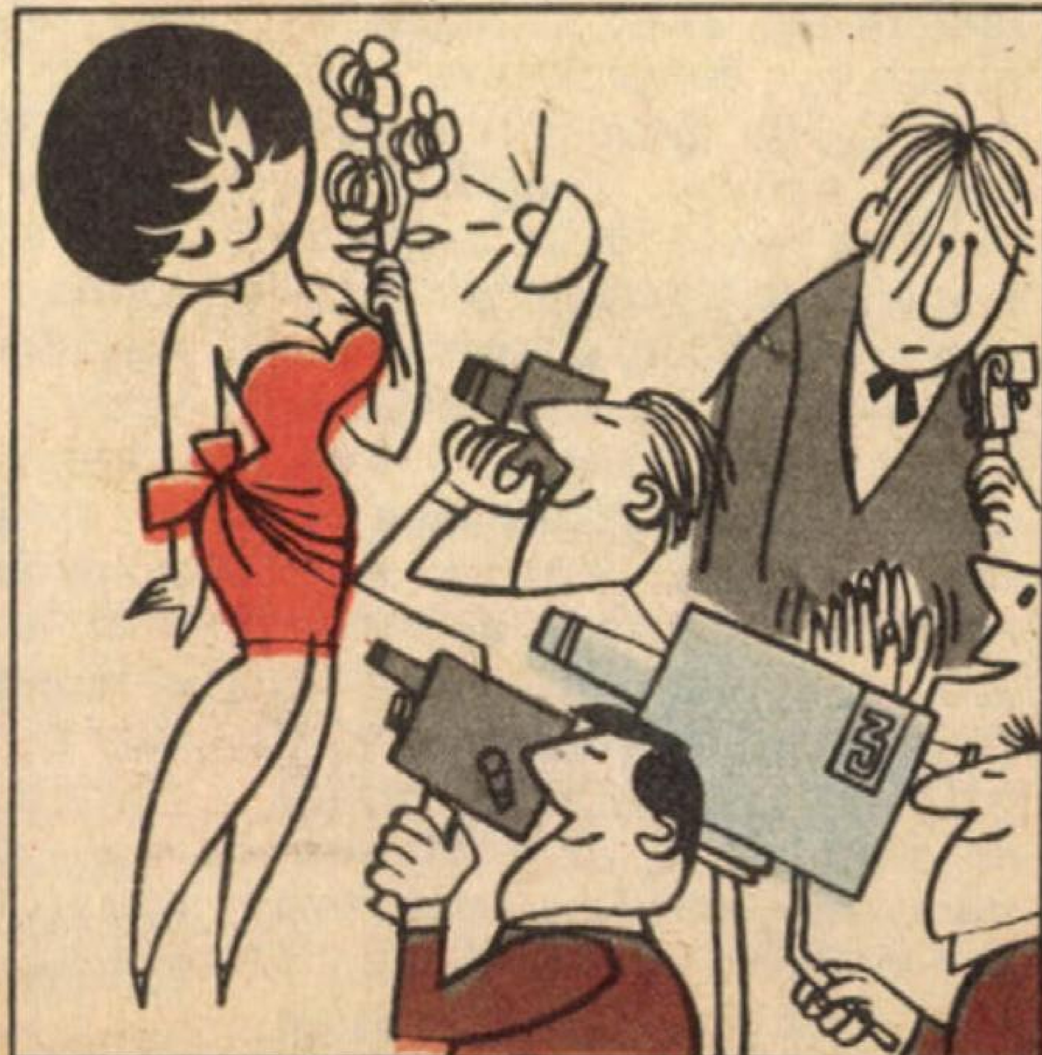
(t. l.)

Jucika, mint kottalapozó

Pusztai Pál rajza

EZT OLVASTUK

A VIDÉKI LAPOKBAN

RENDELTETÉSELLENES HASZNÁLAT

A Békés Megyei Népújság világesemény naptárában megemlékezik Torricelli születésének 350. évfordulójáról, elmagyarázván, hogy barométerében a higany a levegő *nedvességtartalmától* függően áll lejjebb vagy feljebb. Sajnálatos, hogy a meteorológia a barométert több évszázadon át csökönyösen a légnyomás mérésére használta. Csak nem ez játszott közre abban, hogy időjóslataink csak elvétve váltak be?

A Komárommegyei Dolgozók Lapja szóvá teszi, hogy kevés tsz-tag vesz részt az oktatásban: „...bár számuk az előző évhez képest csaknem *egynegyedére nőtt*, ez még sincsen arányban a szövetkezeti tagság számával...". Mindent el kell követni, hogy a helyzet gyökeresen megváltozzék és a hallgatók száma a mainak legalább a háromszorosára csökkenjen!

JAVUL A CIPŐK MINŐSÉGE?

A Dunántúli Napló a cipőbörzéről írt riportjában megszólaltatja az egyik eladót, aki kérdőn fordul a vevőhöz: „...ez a fekete, *száraz* cipő megfelel?". Nem kunszt azzal dicsekedni, hogy a polcról levett cipő száraz! Akkor kérkedjenek ezzel, amikor a vevő már két napja hordta esős időben.

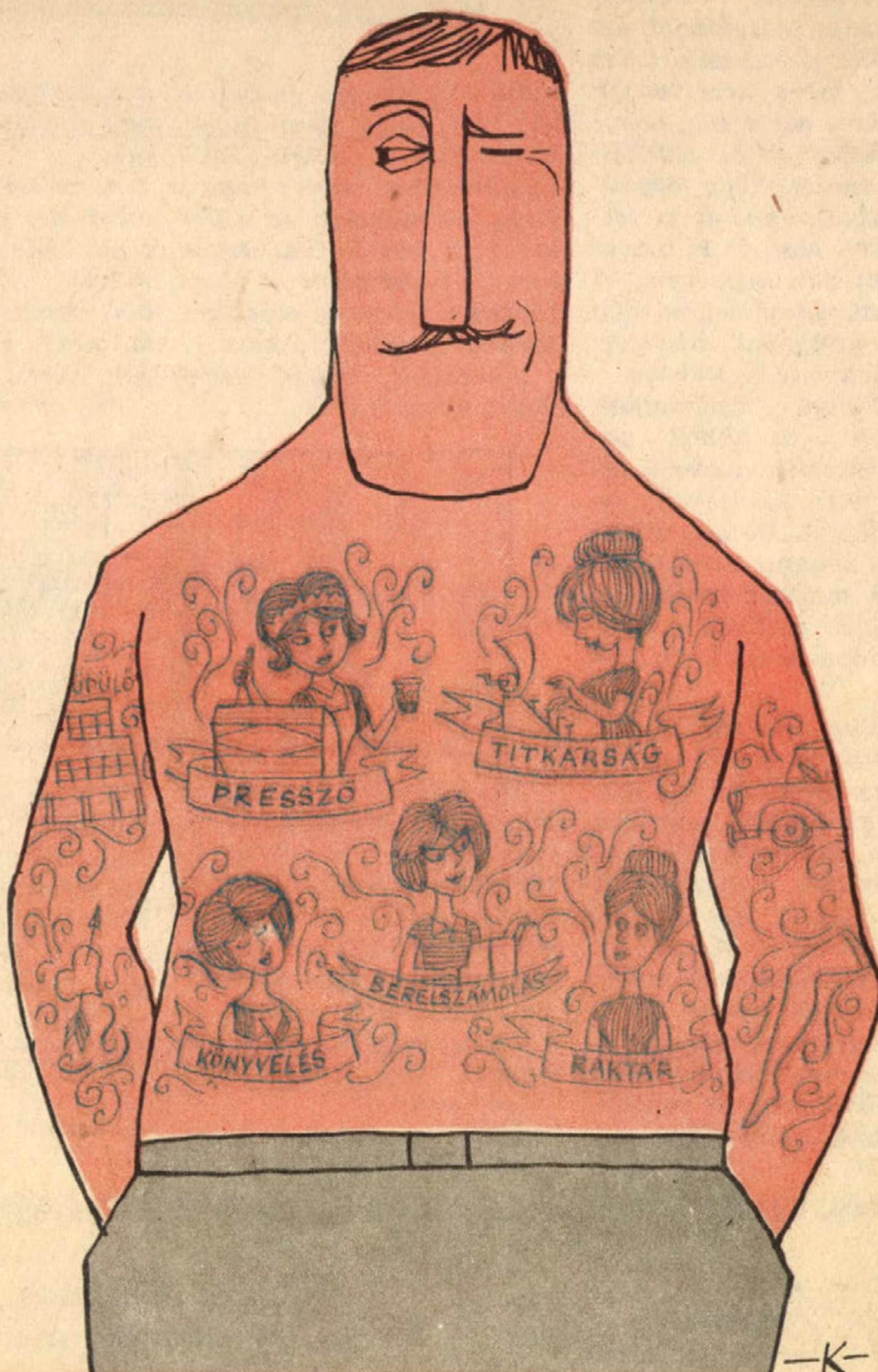
KIVÉTELES ESET

A Hevesmegyei Népújság „Csak egy telitalálat a lottón" címmel valóban szenzációs hírt közölt a minapi húzásról: 4 995 530 szelvény érkezett be, s ezek között *csupán egy* szelvényen értek el ötös találatot. Az eset valóban igen rendkívüli.

Dr. Árgus

Vállalati kalóz

Kaján Tibor rajza

Nobel-díj

– Bocsánat, de itt szeretném megszámolni...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

HUSZONKILENC GRAMMOS KIFLI SZÜLETETT KESZTHELYEN!

Tudósítónk jelenti:

Október 18-án, a kora hajnali órákban a keszthelyi sütöde fogyasztásra alkalmas, 29 grammos parányi péksüteményeknek adott életet. A fejletlen kis kiflik mindenben hasonlítanak a szabályszerű kiflikhez, még abban is, hogy negyven filléres áron kerülnek forgalomba. A sütöde dolgozói a kifliket saját gyermeküknek tekintik, de a keszthelyi fogyasztók szeretnék az új kiflitípus édesapját is megtalálni...

Képünk az egyik huszonkilenc grammos újszülöttet ábrázolja. Összehasonlítás végett a kis kifli felett egy normális testsúlyú, negyvenkét grammos kifli látható.

(b. é.)
Keszthely

SPÁRTAI JELLEM

Egy bergengóc film megy a televízióban.

Nem érdekel. Nem nézem meg. Nem vagyok rabszolga, a televízió rabszolgája. A spártaiak azt mondták: a perzsák azért szolgák, mert nem tudják kimondani azt a szót, hogy: nem. Pedig ez az egyetlen módja annak, hogy megóvjuk szabadságunkat és jellemünket. Nos, én ki tudom mondani azt, hogy nem, és a spártai jellemmel, no meg egy jó könyvvel, áthurcolkodtam a másik szobába.

A könyv izgalmasnak ígérkezett, azonkívül nagyon élveztem a szerző fegyelmezett, kimunkált, finom stílusát. De alig olvastam el néhány sort, a következő mondat hallatszott át a másik szobából:

— Brágó hömé lipka szumum!

Dühösen néztem fel a könyvből: nem csuktam be talán az ajtót? De, becsuktam. Úgy látszik, vékonyak a falak. Mit lehet itt csinálni? Semmit. Olvastam tovább. Éppen egy nagyon szép résznél tartottam: az író a réten található virágokat leltározta, majd a felhők alakjáról értekezett.

Mit is mondott az a pasas a televízióban? Azt mondta, hogy: brágó hömé lipka szumum! Vajon mit jelenthet ez? Kár, hogy nem tudok bergengócul. Miért kár? Egyáltalában nem fontos, hogy mit mondott az a pasas... A könyv fölé hajoltam... brágó hömé... Megráztam a fejem és olvastam tovább... lipka szumum...

Szeretném tudni, hogy miért mondta ezt?

Mit érdekel? — mondtam magamnak dühösen. — Te csak olvass tovább, és ne törődj semmivel. Rendben van, én csak olvasok tovább és nem törődöm semmivel, azt azonban nagyon szeretném tudni, miért mondta az a pasas olyan szenvedélyes hangon, hogy brágó hömé lipka szumum?

Mert azt mondta. Miért mondta? És ha mondta, kinek mondta, minek mondta?

A mondat úgy csattant, mint egy korbácsütés. Tele volt indulattal, kétségbeeséssel, könyörgéssel, de volt benne valami kihívás is, némi keserű daccal és gőg, türelmetlen férfi-gőg...

Eh, semmi közöm hozzá!

Van egy jó könyvem, szép papíron, tisztán olvasható, nagy betűkkel: kell ennél fenségesebb szórakozás? Megtörültem a szemüvegemet és olvasáshoz láttam, de a betűk táncolni kezdtek és addig táncoltak, amig meg nem jelent előttem a televízióban hallott titokzatos mondat: brágó hömé lipka szumum.

Meg kell bolondulni!

Nem! Csak azért sem fogok megbolondulni. Egy spártai jellemű férfiút, mint én, nem izgathat fel egy ilyen marhaság. Legfeljebb egy perzsát. Én nyugodt vagyok. Holnap felhívom az Egyetem bergengóc tanszékét és megkérdezem, mit jelent ez a négy szó.

Újra elmerültem az olvasásban. Faltam a betűket. Nem érdekelt senki és semmi. Az író megismertetett a hős családjával... Az ükunagypapa vízi molnár volt... Hm, nagyon érdekes...

Abban a pillanatban ismét hallottam a mondatot:

— Brágó hömé lipka szumum!

Nem bírtam tovább. Feltéptem a másik szobába vezető ajtót és hörögve megkérdeztem a feleségemtől:

— Mit mondott?

A képernyőn egy szőkehajú kőműves hadonászott.

— Mikor?

— Most!

— Azt kiáltotta, hogy: Dobd már ide azt a téglát!

Leroskadtam a székre és ott is maradtam. Könyvvel a kezemben.

Könnyű volt a spártaiaknak: akkor még nem volt televízió!...

Mikes György

A humor KÖNYVÉBŐL

GALILEI-t római vizsgálati fogsága idején, puhítani próbálta az inkvizítor. Ezzel a példálózással tapogatózott:

– A háromszög szögeinek összege tudvalevően 180°. Mondhatná valaki: az igazság egészen jelentéktelen megcsorbításával azt is állíthatom, hogy csak 179°, nemde?

– Igaza van, atyám – felelt a tudós –, de akkor az illető nem matematikus, hanem politikus.

* *

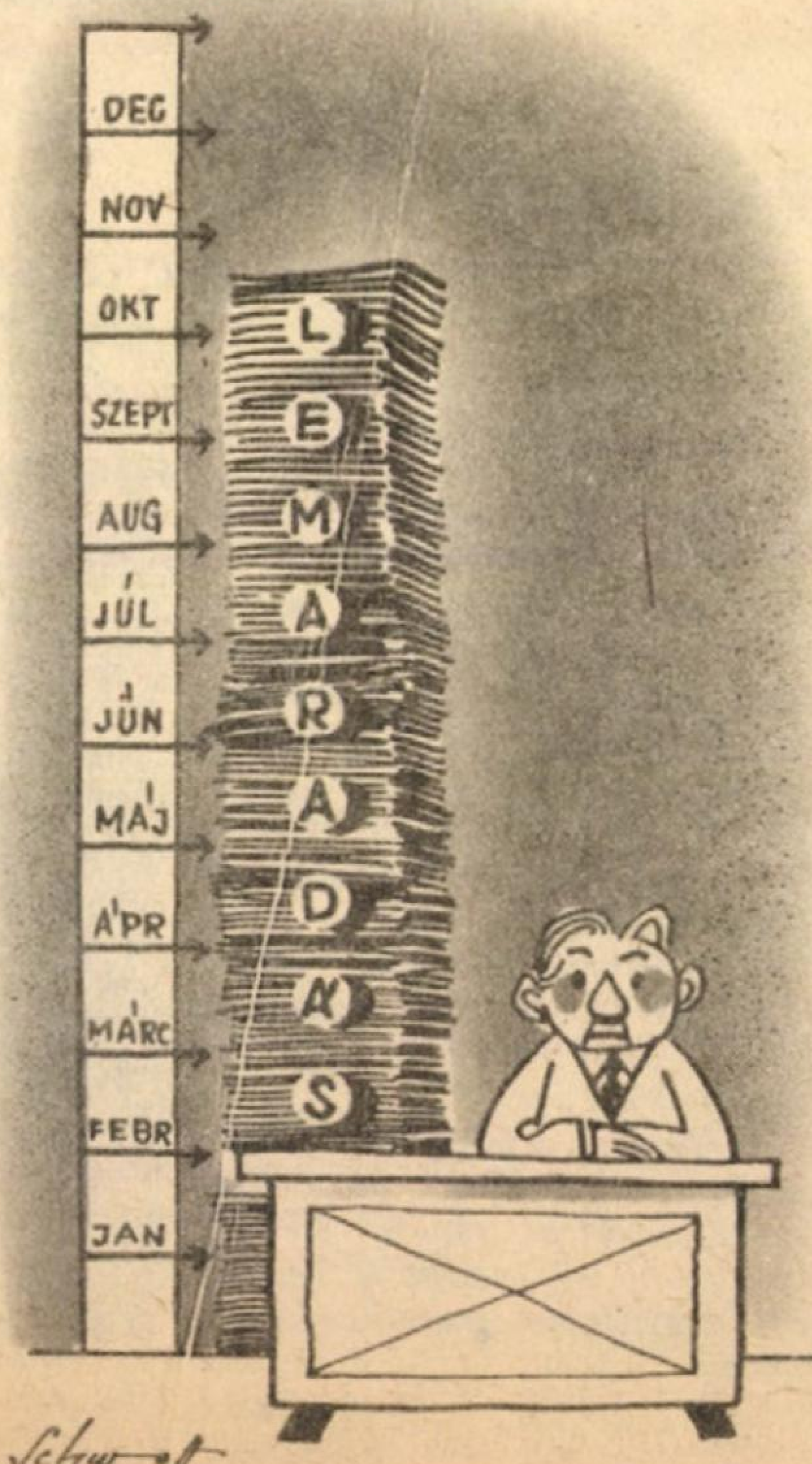
LISZT FERENC előtt társaságban nagyban dicsérték Szentirmay Elemért, a Csak egy kislány és sok más népszerű műdal szerzőjét. Egy rajongó úriasszony egyenest ezt az összehasonlítást kockáztatta meg:

– Szentirmay a magyar Schubert!

A zenetitán csak ennyit jegyzett meg rá, azt is halkan mondta:

– Vajon mikor fogják Schubertre otthon azt mondani, hogy ő az osztrák Szentirmay?

Egyes vállalatok kellemetlen ütemterve

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Nincsen rózsa hajtű nélkül" című cikkük megjelenése után az említett üzlet vezetőjét ismét kioktattuk arra, hogy a „hajtűzésnél" különös gondot fordítson a szakszerűségre, és minden esetben hívja fel a vásárlóközönség figyelmét arra, hogy vízberakás előtt a virág szárából vágjanak le.

Főv. Kertészeti V.
Ondrejovics Károly,
műsz. vez.

* *

„Levél a „cz"-ről" című cikkükben azért bírálnak bennünket, mert vasúti jegyeinken több helységnevet az egyszerű és helyesírásilag helyes „c" helyett „cz"-vel nyomtatunk, mint például Czegléd, Keczel, stb. Ezek a „cz"-vel nyomtatott helységnevek abból adódtak, hogy nagyon régi acélvéseteink vannak, és a jegynyomóink jobban szeretnek ezzel dolgozni, mint a szedett sorokkal. A cikk megjelenése után ezeket a véseteket használaton kívül helyeztük és gondoskodunk a helyes vésések beszerzéséről.

MÁV Jegynyomda
Dániel Elemér,
áruforg. oszt. vez.

Toncz Tibor rajza

Kezdők hátszélben

Erhard: Mindig csak engem figyeljen, Mr. Home! Én három nappal előbb kezdtem.

Útijegyzet helyett

Megfogadtam, hogy az idén nem írok útijegyzeteket, nem számolok be arról, hogy Párizs nagy város, s hogy nyáron főleg amerikaiak, angolok és németek lakják. De még arról se beszélek, hogy megbotránkozás céljából megnéztem egy strip-tease-kabarét a Place Pigalle-on, annál inkább se, mert egyáltalán nem botránkoztam meg. Unatkoztam, és a szívem szakadt meg a belépődíjért. Sokkal izgalmasabb látvány volt egy angol lány térde a vonaton, harisnyában, Salzburgtól Zall am See-ig. De azért hiába, ha az ember négy hónapot tölt a gallok szépséges hazájában, összeszed egy-két dolgot, ami aztán mindaddig nyomja a begyét, míg el nem mondja.

*

Mindjárt az első nap akadt feljegyezni való. Megnéztem egy régi párizsi barátommal Michel Gyarmathy, a mi Gyarmathy Mihályunk revüjét a Folies Bergère-ben. S ahogy baktatunk egy kis utcácskában, egyszerre csak őrült kiabálás hallatszik ki egy elsőemeleti lakásból. Egy férfi ütött, kergetett egy nőt, elelrohantak az ablak előtt.

— Segítség! — sikoltotta a nő, kihajolva az ablakon.

A férfi a hajánál fogva visszarántotta.

Dermedten megálltam.

— Segítségért kiáltott egy nő! — mutattam az ablakra.

— Ugyan, kit érdekel! — legyintett a barátom. És láttam, hogy valóban senkit se érdekelt. A járókelők nyugodtan jártak-keltek tovább.

— És ha megöli a nőt?

— Nem biztos. Tudod, hány nő kiabál segítségért egy nap Párizsban? Az emberek csak egy esetben szaladnak össze. Ha valaki azt kiabálja: tűz van!

*

Ha hiszik, ha nem, ott álltam a vékony kopasz és a kövér kopasz férfi közelében, Le Touquet-ban, egy tengerparti fürdőhelyen, a Casinóban, a rulettasztalnál. A vékony kopasz vadul játszott, s egy órán belül ötven milliót vesztett. A kövér kopasz kedélyesen szivarozva nézte.

— Bolond — fújt sikerült füstkarikákat a levegőbe. — Elször ötven milliót!

Nem tudta, hogy az *ő* pénzét szórja. Rögtön megmagyarázom.

Pár nappal később olvastam a France-Soir-ban, hogy egy párizsi bankpénztáros kivett hetven milliót a kasszából és odaadta egy barátjának, aki kidolgozott egy „holtbiztos" rulettszisztémát; csak tőke kellett hozzá. Két fénykép is volt az újságban. A vékony kopasz volt a pénztáros barátja, a kövér kopasz a bankár.

*

Maradjunk a France-Soir-nál. Van ennek a legnagyobb délelőtti lapnak egy rovata, amelyet egy kis történetkével zárnak. A történetet mindig valamilyen híresség meséli el.

Augusztus 5-én ültem egy kávéház teraszán, kezemben a France-Soir 5923. számával, amely aznap 1 205 800 példányban jelent meg. Miért e pontosság?

Lehet, hogy akad valaki a Ludas Matyi olvasói között, aki emlékszik, hogy én is írok „Kis történeteket". Az egyik ilyen cikkben volt a következő eset:

„A színésznő látogatóba ment a barátnőjéhez. Rég nem volt nála, s csodálkozva látta, hogy a barátnő fia, a Lacika, hogy megnőtt.

— Fantasztikus, hogy fejlődik ez a fiú! Nemsokára idősebb lesz, mint én!"

Nos, a France-Soir rovatában ez volt a befejező történet. Csakhogy nem én meséltem, hanem Jean Vaillard. És a színésznő nem pesti volt, hanem hollywoodi.

Bizony, Párizsban is olvassák a Ludast!

*

Ami szabad a France-Soir-nak, legyen szabad nekem is. Íme, „átveszek" belőle egy kedves viccet:

Egy nagyothalló bemegy egy szaküzletbe és valamilyen készüléket kér. A kétszázfrankos drága neki, a százfrankos is, az ötvenfrankos is.

— Van egészen olcsó készülékünk is — mondja az eladó. — Egy frank

— *Egy* frank? — csodálkozik a vevő.

— Igen.

— Mutassa.

Az eladó elővesz egy madzagot, levág belőle egy darabot s egyik végét egy csipesszel a vevő fülére erősíti, a másik végét pedig ráköti a kabátgombjára.

— És most jobban fogok hallani? — kérdezi a monsieur.

— Hogyne, kérem. Akik ezt látják önön, azok hangosabban fognak beszélni.

Fendrik Ferenc

VANNAK egyszer Furcsa DOLGOK

POPEYE ÉS KRUMPLI

Az amerikai „National Guardian" című hetilapban olvassuk, hogy az óceánon túl újabbnál újabb táncok jönnek divatba. Európában még nem is ismerik a Krumplit, de Amerikában már ki is szorította a Popeye. Hogy ez a legújabb tánc milyen rokonságban van az egykori rajzfilmhőssel, a spenótevő tengerésszel, azt ilyen távolságból nem lehet megállapítani. Csak annyit tudunk, amenynyit egy fiatalember mondott, hogy tudniillik mind a Krumpli, mind a Popeye egy régi táncból, a twisztből származik.

Hiába, múlik az idő.

AKI SOHASEM ALSZIK

Napóleon 2—3 órát aludt naponta, s ha szerét ejthette, csata közben szunyókált egy kicsit. A spanyolországi Albacetében élő Valentine Medinához képest azonban hétalvó volt. Medina ugyanis — s ez orvosilag is bebizonyított tény — soha életében egy percet sem aludt. Jelenleg 63 éves, s teljesen egészséges. Amikor az éber férfiú titka nyilvánosságra került, a nagyközönség izgalomba jött. Vajon mire használta fel az idejét az az ember, aki egész életében naponta 24 órát töltött ébren? Mit olvasott, mit tanult, milyen élethivatásban mélyült el? A valóság kiábrándító volt, Medina nem szeret olvasni, foglalkozása segédmunkás, s most éjjeli őr szeretne lenni, hogy valamiképpen elteljen az éjszaka.

— Nem szeretne egyszer elaludni, álmodni? — kérdezték tőle.

— Öreg vagyok már — legyintett —, nincs kedvem új dolgokat megszokni. Talán meg is ártana...

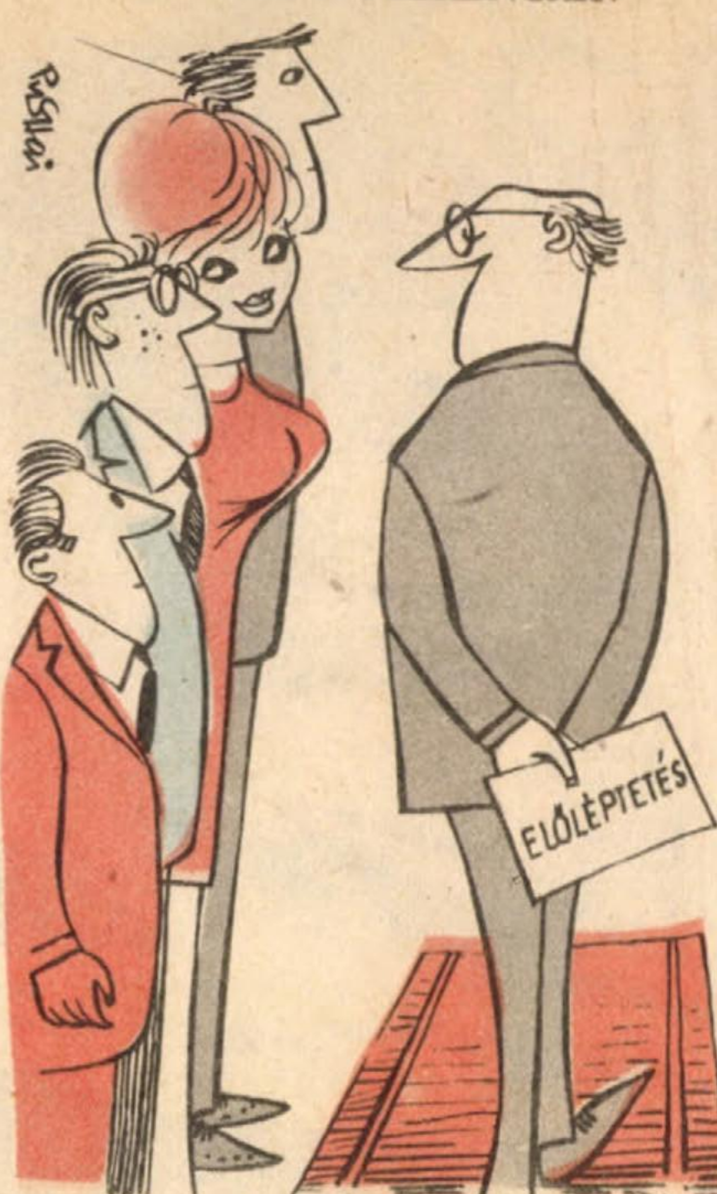
OSZTRIGA-VILÁGCSÚCS

A franciaországi Caenban egy férfi egy óra alatt nem kevesebb, mint 420 osztrigát nyelt le. Ez világcsúcs. Sajnos, a világcsúcstartó nevét nem örökítheti meg a sporttörténelem, mert az illető fizetés nélkül távozott. A kimagasló teljesítmény így névtelenül kerül feljegyzésre. Ez Nurmival, Zatopekkal, Iharossal nem fordult elő.

F.

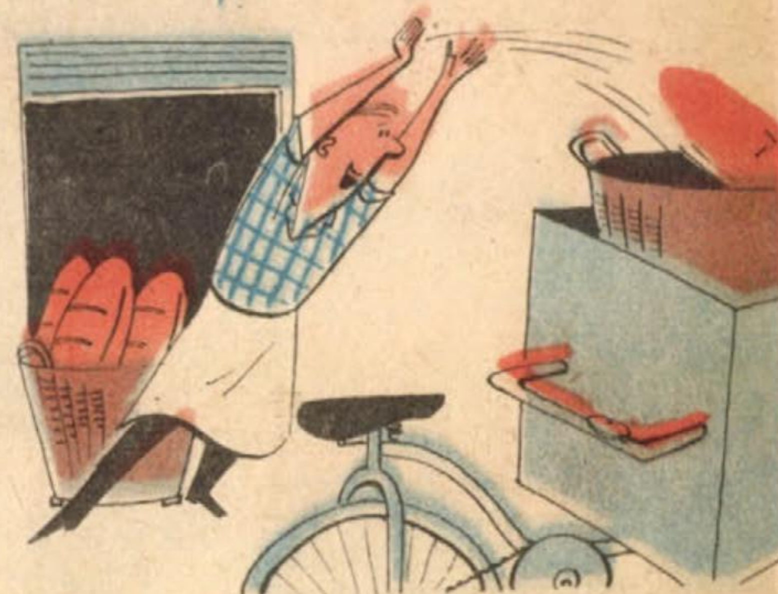
PRÓBA OLIMPIA

KI LESZ A SZERENCSÉS?

Aki mellbedobással győzött

KOSÁRLABDA

TERVEZŐ INTÉZET
KIVITELEZŐ V.
HÁZKEZELÉSI IG.
BIRÓSÁG
OTP
KERÜLETI TANÁCS

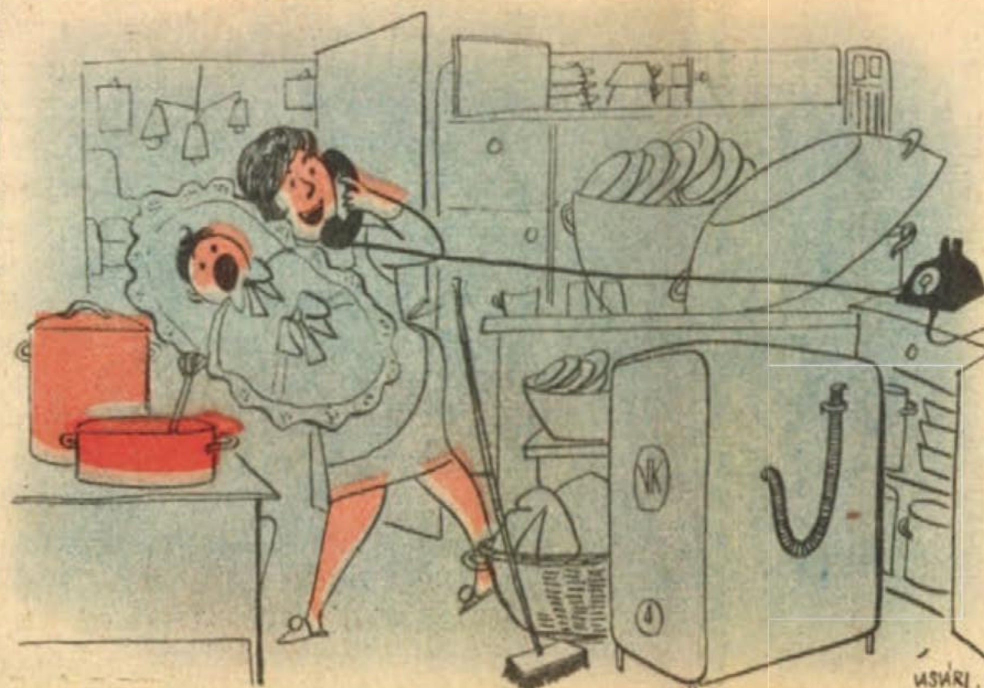
– Marathoni futás?
– Dehogy, emeletráépítés!

MAGASUGRÁS

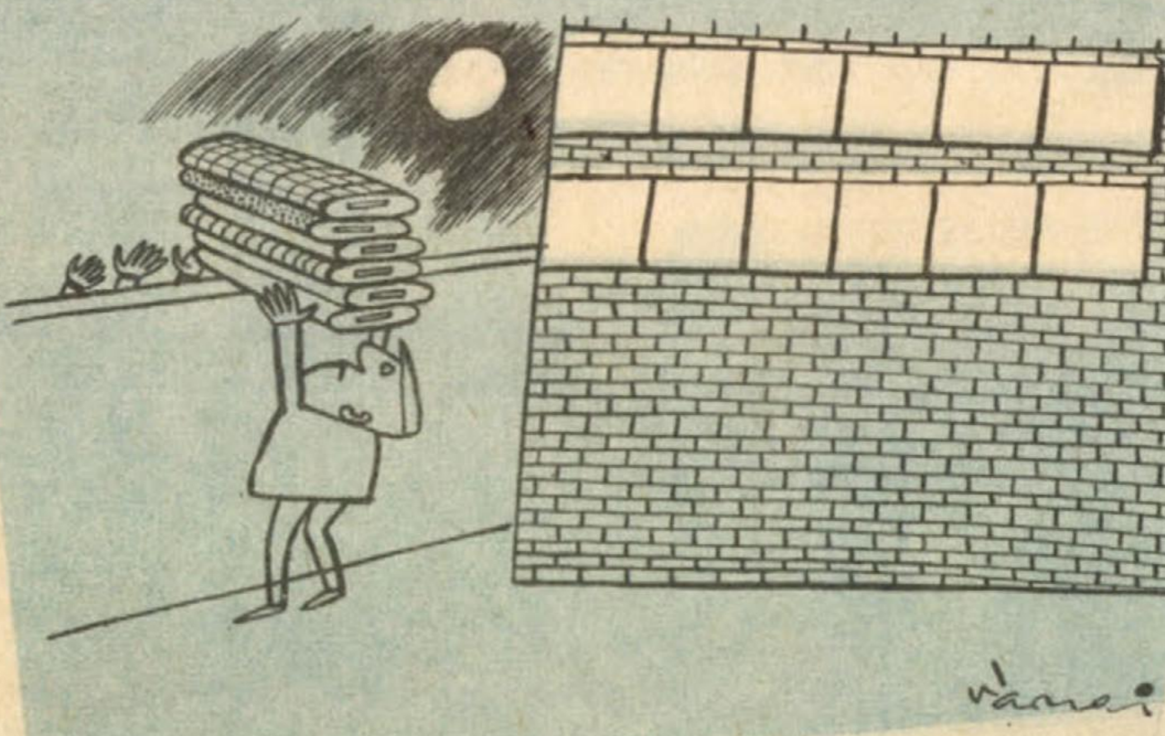

– Érdekes, ezt milyen könnyen átugorják!

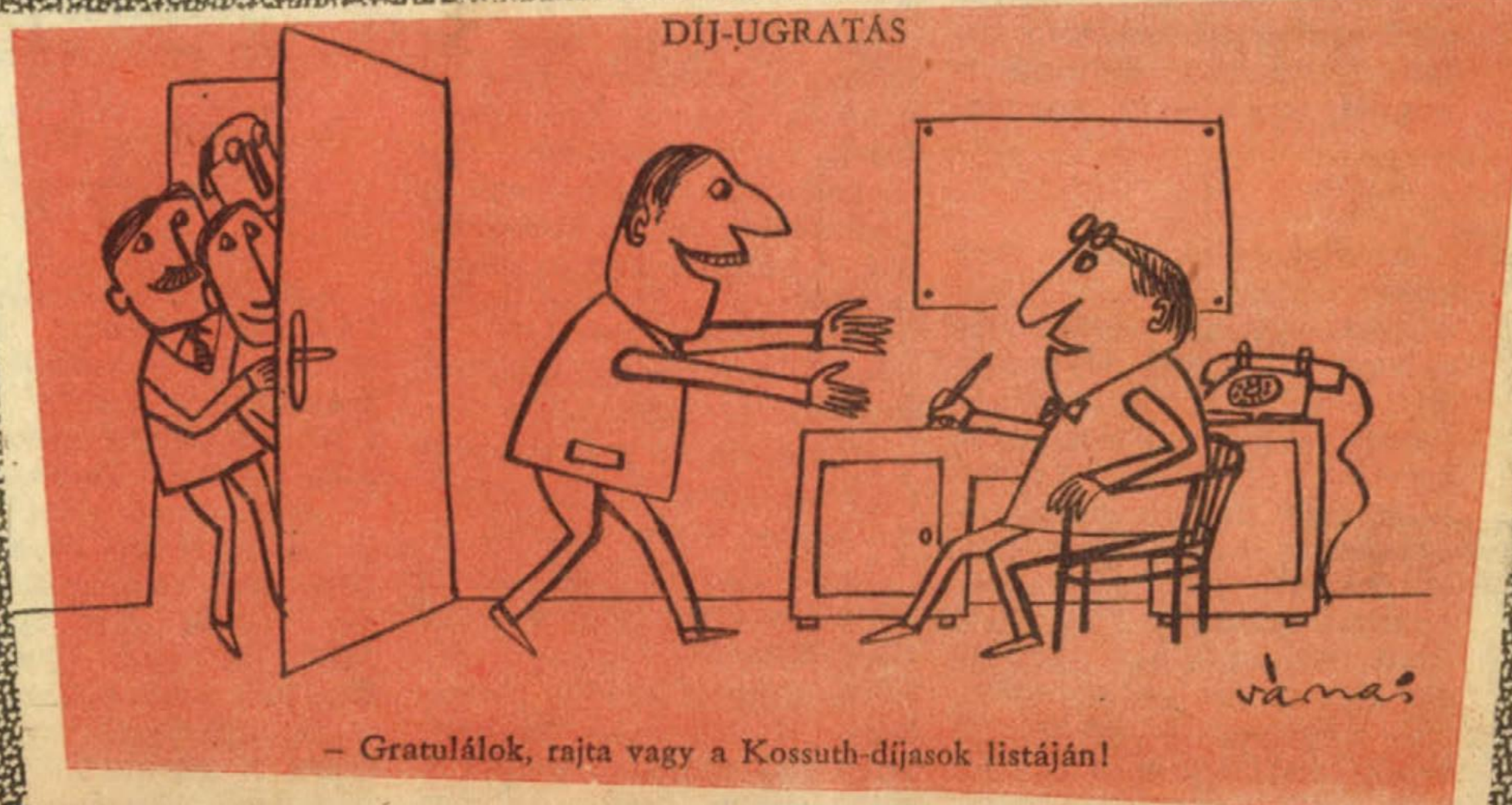
ÖTTUSA

SÚLYEMELÉS

DÍJ-UGRATÁS

– Gratulálok, rajta vagy a Kossuth-díjasok listáján!

EZ IS MEGESIK

RÚDUGRÁS

Edzésben az író...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL

REKLÁMOK ÉS EGYEBEK

Egyszer megírtuk a Ludas Matyiban, hogy a Tanács körúton, egy világító reklámoszlopon ez a felírás olvasható: *„A képeslevelezőlap szép ajándék. Még szebb ajándék a töltőtoll."*

Mi akkor megjegyeztük, hogy még ennél is szebb ajándék lenne egy Moszkvics autó és mellé egy töltőtoll, meg egy képeslevelezőlap.

A világító reklám azóta eltűnt a Tanács körútról, nyilván megszívlelték szatirikus sorainkat. Ezért ismét gombostűhegyre szúrunk néhány furcsa reklámot, talán ismét eredményre vezet.

Itt van mindjárt a földalatti Vörösmarty utcai megállója, ahol a pad támláján a Katona József Színházat és a Liliomfit hirdetik. Úgy látszik, még nem tudják, hogy a Katona József Színházat átalakítás miatt bezárták, és persze a Liliomfit sem játsszák az elnémúlt színházban.

Villamosreklám: *„Gyerekjáték a ruhavásárlás".*

Miért gyerekjáték? Mert a reklámrajzon serdülő gyerekek vannak? A ruhavásárlás nem játék, hanem pénz kérdése. A bútor- vagy lakáskérdés is gyerekjáték, ha a vevőnek elég pénze van.

A kozmetikai szalon kirakatában nagy tábla: *„Szemfelszedés".* Kicsit ijesztő szó ott, ahol kifestik a szem környékét, és kitépik a szemöldököt. Még fel is szedik? Nem ártana odaírni, hogy a nylonharisnyáról van szó.

(sti)

KARRIEREM TÖRTÉNETE

Gyanútlanul megyek az utcán, amikor Artúr bácsi, aki valamilyen jogcímen rokoni kötelékeket ápol velem, a vállamra csap!

— Öcsém, te annyit jársz a városban, intézz el már nekem egy apróságot. Családi házat szeretnék építtetni a Szemlőhegyen és engedély kellene hozzá, nem tudok már futkosni az én koromban. Egyébként — tette még hozzá — most nősülök ötödször.

Már elfelejtkeztem az egészről, amikor lépteim a Főhivatal előtt vezettek el. Na jó, elintézem a dolgot, ez lesz az én nászajándékom. A portás felvilágosított, hogy ügyem Hersey elvtárshoz tartozik, második emelet négy. A jelzett szobában egy kopasz ember üldögélt, vajas kiflit tömködve magába.

— Hersey elvtárs? — kérdeztem. Ő teliszájjal válaszolt, hogy Hersey, Nimród kartársnál értekezik, majd hirtelen felugrott helyéről, elrohant és futtában közölte, őt Sömjénnek hívják, ha valaki keresné, Rimapéntekihez szaladt át, én csak várjam nyugodtan Herseyt. Szép kilátások!

Leülök egy íróasztal mellé, nagy a hőség a szobában és levetem a zakómat. Hersey nem jön, unalmamban belelapozok az asztalon fekvő iratokba. Nyílik az ajtó, egy magas, keszeg férfi lép be.

— Hersey? — kérdi.

— Nimród kartársnál! — mondom.

— Sömjénke?

— Rimapéntekinél!

Az idegen barátságosabb lesz, hozzám lép.

— Látom, nézegeted az új szálloda terveit. Hogy tetszik?

Tényleg, éppen valami tervrajzot böngésztem unalmamban. Most alaposabban szemügyre veszem.

— Nem rossz — mondom —, csak lehetne vagy két emelettel magasabb!

— Ugye?! — rikkant rám az ismeretlen. — Mindig ezt hajtogattam, de senki nem figyelt rám! Na gyere, bemegyünk az öreghez! — és már vonszolt magával.

— Pödör kartárs — mondta a főnöknek diadalmasan —, a kolléga szerint is magasabb lehetne a szálloda!

A vezető elgondolkozott.

— Ha ez így van és nem állsz egyedül a véleményeddel, Cikornya kartárs, akkor értekezletet hívunk össze!

Nem nyújtom a történetet. Az értekezletre összehívott szakértők fényesen igazolták elképzeléseimet, én a vita hevében lehordtam a konzervatív álláspont képviselőjét, Herseyt, majd visszatértem az íróasztalhoz, ahol a zakómat hagytam. A kézbesítő néniké már várt az aláírásokra. Gyorsan aláfirkantottam a nevemet néhány ügyiratra, mert sietnem kellett, hosszú sorban álldogáltak az ügyfelek az íróasztalomnál.

Azóta is itt dolgozom, mindenki teljes megelégedésére. A főnökeim szeretnek és becsülnek, Sömjénkével remekül kijövök, Herseyt áthelyeztettem Bagyasaljára, Népbolt vezetőnek, félév alatt kétszer kaptam prémiumot. Az ügyfelek meg egyenesen rajonganak értem. Minden ügyes-bajos dolgukat készségesen elintéztem.

Csak egy negatívum van az életemben: Artúr bácsi, akinek az ügye — fájdalom! — nem rám tartozik...

Tardos Péter

Lord Home lemondott főrendi rangjáról

Gerő Sándor rajza

– Itt van, James, ne dobja el, van még kormányválság a világon!

PÁRBESZÉD

A téren, a padon egymás mellett ülnek a ragyogó napsütésben a kilencven éves dédapa és ötéves dédunokája. Beszélgetnek. A kislány szőke, gyönyörű, komoly:

– Mondd, dédapa, te mindig ilyen voltál?

– Nem mindig.

– Hogy kezdődött?

– Én is olyan kicsi voltam eleinte, mint te most, kislányom.

– Te is kislány voltál?

– Nem. Én kisfiú voltam.

A kislány nevetett:

– Az nem lehet, mert én mindig ilyen kislány voltam, mint most. Talán még kisebb is.

– Hát, szívecském. Eleinte mindig kicsi az ember, ha lány, ha fiú, aztán később megöregszik, ha szerencséje van.

– És hol van az a kisfiú, aki te voltál, dédapa?

– Én vagyok az a kisfiú, csak megváltoztam.

– És akkor én is meg fogok változni, dédapa?

– Hát persze. Te nemsokára szép, nagy lány leszel.

– És te?

– Én meg még öregebb leszek. Kortársak vagyunk, kislányom, és kétszáz év múlva talán már nem is fognak ránk emlékezni.

– Az sokára lesz, dédapa?

– Nem, kislányom. Az öt perc. Kettőt néztél, és már te is öreg leszel, kislányom.

– Akkor engem nem ismer a dédapa. Nézek én hármat is addigra.

K. P.

KÖRBE-KÖRBE

Kajbinger Emil, az önkiszolgáló bolt egyébként nyugodt vezetője sírva rugdosta az autóbusz ajtaját. Ám az ajtó vitézül ellenállt, Kajbinger tehát pihenésképpen toporzékolt egy kicsit. Az egyébként nyugodt boltvezető ugyanis a zsúfolt jármű peronján állt, de leszálláskor nem tudott a tömegen áttörni és a kalauz „Nincs felszálló, rendnek kell lenni!" kiáltással nem nyitotta ki a hátsó ajtót előtte. Kajbinger tehát toporzékolt, amit a kalauz — név szerint Gém Gusztáv — elnéző derűvel szemlélt és időnként elégedett torokhangokat hallatott. Két megállóval később nyílott ki az ajtó és Kajbinger sötét arccal, tágult orrlikakkal, tántorogva ért a munkahelyére.

Úgy tíz óra felé vezették eléje Lecsó Ödönt, akit az egyik dolgozó tolvajlással gyanúsított. A fent említett dolgozó ugyanis megfigyelte, hogy Lecsó — miközben az áruk között válogat — gyanúsan emelgeti a bal lábát. Kajbinger kartárs, akinél a reggeli vérnyomásemelkedés még nem rendeződött, tolvajnak, neofasisztának és görénynek nevezte Lecsót, akit ezek után udvariasan megmotoztak, de nem találtak nála semmit. Kiderült, hogy Lecsó Ödön pincér és a lábát azért emelgeti, mert gyakran zsibbad.

— Ismerjük már az ilyen trükköket — mondták neki, majd lelkére kötötték, hogy többé ez elő ne forduljon. Nem rúgtak bele, elvégre udvariasság is van a világon.

Délben Lecsó felhős arccal szolgálta fel az előfizetéses menüt. Az egyik sarokasztalnál egy idősebb hölgy szelíd megjegyzést tett az abrosz tisztasági fokára és sót kért. Lecsó Ödönnek betelt a pohár: a hölgyet hisztériás vén kakadunak nevezte, hozzávágta a mártást, à la Rossini, és ráöltötte a nyelvét. A hölgy arca mély püspöklila színt vett fel, három oldalt írt a panaszkönyvbe és aláírta: dr. Pörcz Emma körzeti orvos.

Dr. Pörcz Emma öt órakor kezdte meg a rendelést és az asszisztens csodálkozva vette észre, hogy az orvosnő keze már az első betegnél remeg, holott eddig csak a száznegyvenedik betegnél kezdett remegni. A százhetvenedik beteg Gém Gusztáv autóbuszkalauz volt, aki előadta panaszát, miszerint egy pici szédülést érez a fejében, amely nyilaló fájdalom formájában átmegy a hasába, onnan a bal lábába, megfordul és visszajön a jobb mellkasába és ott megcsavarja a...

Idáig mesélte, amikor az orvosnő felpattant, megragadta a papírvágókést és néhány tagolatlan indulatszó után táppénzcsalónak, majd lótetűnek nevezte Gém Gusztávot és hajlott korát meghazudtoló fürgeséggel egészen a lépcsőházig kergette.

— Teljesen megőrült! — motyogta Gém Gusztáv, miközben porolta a kalapját. — Ideges bolond. Mintha én tehetnék róla. Milyen idegesek az emberek a mai világban. Vajon mitől?

— kefe —

Politechnikai órán

– Korán kezded a fusizást, fiacskám...

EGY MOZDONY ELMEGY

Nyugdíjaznak egy vén mozdonyt,
Hatvan éve van a pályán,
Képzelem, hogy mennyi emlék
Villan át most szíve táján.

Vitte ő még Ferenc Jóskát,
S vitte talán Fedák Sárit,
De az öreg mozdonynak nincs
Keresnivalója már itt.

Szene javát már megette,
Cirka hatvanezer tonnát,
És elnéznek már felette
Az új mozdony-primadonnák.

Nem érdekli ifjú mozdony,
És megbékélt nyugodt képpel,
Feledve a lángját, füstjét,
Mint nyugdíjas elpöfékel.

Hidvéghy Ferenc

MINDENFÉLE

Leginkább a sértődős embereket éri sérelem.

* *

Irigység ellen csak balsikerrel lehet védekezni.

* *

Végre rájöttem, mit akar az ember. Mást.

* *

A rossz írásnak az a legnagyobb hátránya, hogy nem tud elég rövid lenni.

* *

Ha nem is vesszük olyannak az életet, amilyen, akkor is olyan.

F. L.

Szőrmekalap

– Egy óra múlva visszajöhetek?
– Dauer is lesz? Akkor inkább két óra múlva...

Főnök és beosztott

Vasvári Anna rajza

– Érdekes, ezzel a stílussal egyre magasabbra jut…

Egy szociális otthonban

– De felvág a fiával! Hát vegye tudomásul, az én fiam osztályvezető, három szobás öröklakása és autója is van!…

PESTI tudósítónktól

Barátom, Sanyi éppen vacsorázik, amikor meglátogatom. Rendkívül dúsan terített asztal előtt ül, s láthatóan egyike azoknak, akiknek vezető helyünket köszönhetjük a világ kalóriafogyasztási versenyében. Jóindulatúan figyelmeztetem:

— Sanyikám, nagyon egészségtelen ez a bőséges vacsora. Bizonyára ismered a mondást, hogy reggelizz egyedül, ebédedet oszd meg a barátoddal, vacsorádat add oda az ellenségednek.

— Nekem nincsenek ellenségeim… — mondja Sanyi szelíd arccal és tovább eszik.

*

Olvasom, hogy hazánkban 198 költőmadárfajta él.
Várom a statisztikát a prózairó madárfajtákról.

*

Szívspecialísta barátom e rovaton keresztül is arra kéri a szívbántalmakról panaszkodó fiatalembereket, hogy EKG-vizsgálatra mellőzzék a csőnadrágot, mivel ezek felhúzhatatlanok lévén, nincs mód elhelyezni a bal lábszáron a diódákat. Minthogy azonban az orvostudománynak csekély beleszólása van a divatba, helyesebb lenne talán az orvosi behívóra ráírni: „Megjelenés bőszárú nadrágban."

f. l.

Esik eső csendesen

Szörnyen untam, hogy minden nap a nyakamra jár.

– Értse meg – magyaráztam ingerülten –, mi ezt már megírtuk az idén. Jeleztük tavaly, és tavalyelőtt is felhívtuk rá a figyelmet. Mit tehetnénk még?

A Panaszos Vevő nem felelt. Csak állt. Előregörbedt vállakkal, búzavirágkék szemeiben könny csillogott.

– A Noé esőkabát – szólalt meg végül, –, a Noé esőkabát mégis átázik.

– Rendben – nyúltam a kalapom után. – Együtt megyünk el az illetékesekhez.

*

A Kiskereskedelem elősietett a pult mögül és előzékenyen érdeklődött jövetelünk célja iránt.

– Ő azt állítja – mutattam a Panaszos Vevőre –, hogy a Noé esőkabát átázik.

– Ami ezt a kérdést illeti – felelte a Kiskereskedelem –, az idén a közkedvelt Noé esőkabát-fajtából sokkal bővebb .választék áll a vásárlóközönség rendelkezésére, mint az előző években. Kirakatainkban megjelent a gyűrhetetlen Ultra-Noé, a saválló Cinza-Noé, a golyóbiztos Szuper-Noé. Mozilátogatók részére készült a Ki-Noé, serdülő lányoknak, plisszírozott derékkal, a Noé-Mi, kamasz fiúknak...

– A Noé esőkabát – jegyezte meg szomorúan a Panaszos Vevő –, a Noé esőkabát átázik.

– Hallottunk róla – bólintott a Kiskereskedelem. – Ezért jövőre csak kisméretűeket rendeltünk. Azok sokkal kevesebb vizet eresztenek át, mint a nagyméretűek.

*

Viszonylag könnyen jutottunk be a Nagykereskedelem irodájába is, és neki is feltettem a kérdést.

– A mi feladatunk – dőlt hátra a széken –, nemcsak a hazai igények fokozott kielégítése, de számottevőek exportkötelezettségeink is. Közölhetem önökkel, hogy a Noé esőkabát közkedvelt cikk a világ legkülönbözőbb tájain. Állandó piacunk ma már a Góbi sivatag, azonkívül kétszázezer darabot rendeltek a szingalézek, százezret a bengálok...

– A Noé esőkabát – szólt közbe sírós hangon a Panaszos Vevő –, a Noé esőkabát átázik.

– Mit nem mond? – nézett rá álmélkodva a Nagykereskedelem. – Most hallom először. Ilyen reklamáció még sem a Szaharából, sem a Kara-Kumból nem futott be hozzám. Majd utána nézetek.

*

Az Ipar megtörölte olajos kezeit egy rongydarabkában, aztán végigkalauzolt bennünket a gyártelepen. Közben elmondottam látogatásunk okát.

– A Noé esőkabát gyártását mindössze negyedszázada kezdtük meg – tájékoztatott. – Felhasználva a legjobb külföldi tapasztalatokat, évről évre javítjuk technológiánkat. Jövőre már polifenolgezarolt is keverünk az alapanyaghoz, ettől majd színjátszó lesz, és kívül is hordható.

– A Noé esőkabát – zokogott fel a Panaszos Vevő –, a Noé esőkabát átázik.

– Fel a fejjel! – veregette hátba az Ipar. – Nincs itt semmi vész. Tervezőirodáink már a Noé-Noé prototípusán dolgoznak. Ez tulajdonképpen két esőkabát lesz, egymáson. A felső – vízhatlan. Remélhetőleg 1970-ben már a tömeggyártásra is rátérhetünk.

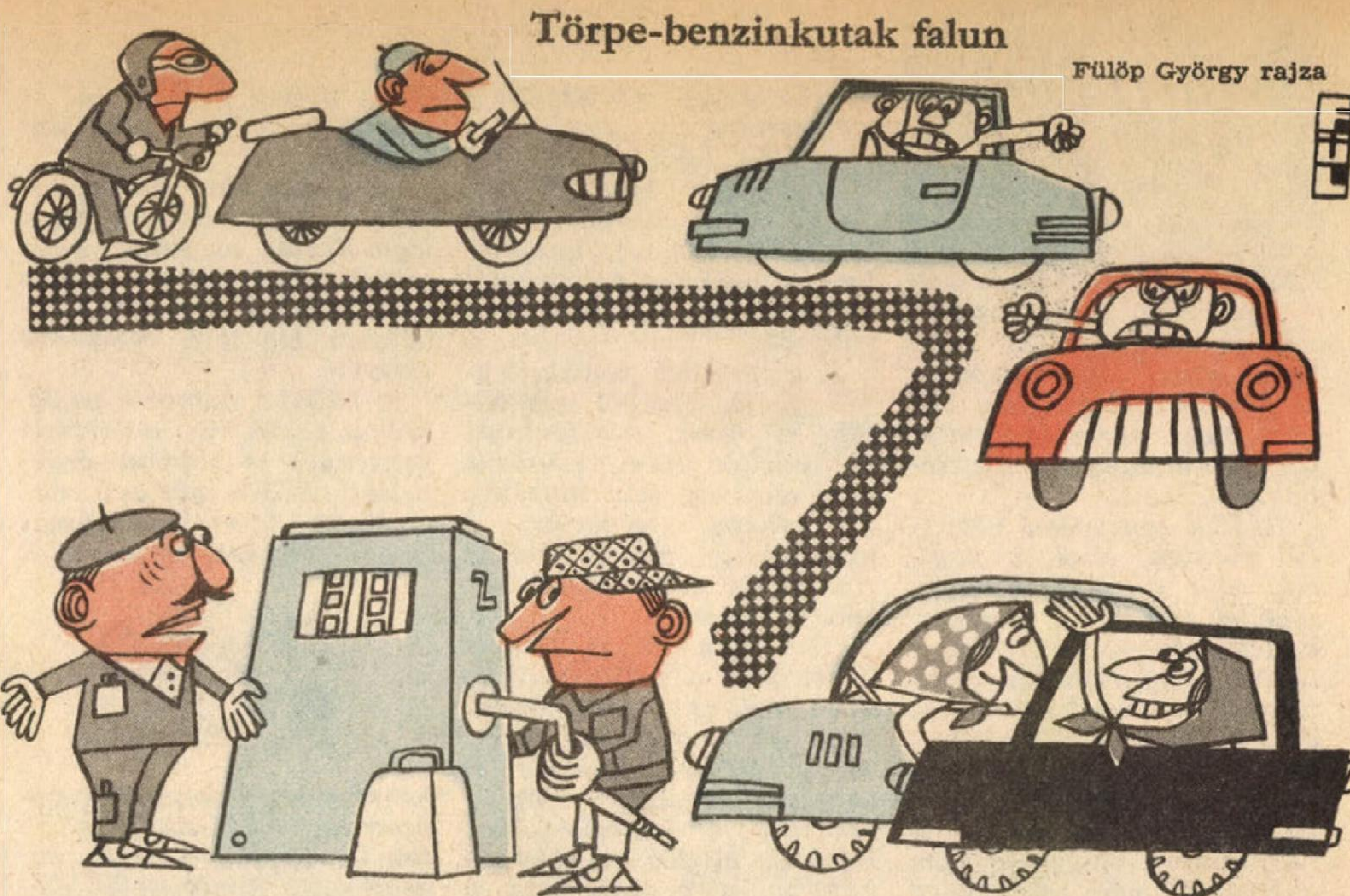
– És addig én mit hordjak? – borult sírva az Ipar vállára a Panaszos Vevő.

– Mit csinál?! – lökte az félre ijedten. – Az én vállamon sír?! Hát nem látja, hogy rajtam is Noé esőkabát van? Máris csuromvíz vagyok.

Kürti András

Törpe-benzinkutak falun

Fülöp György rajza

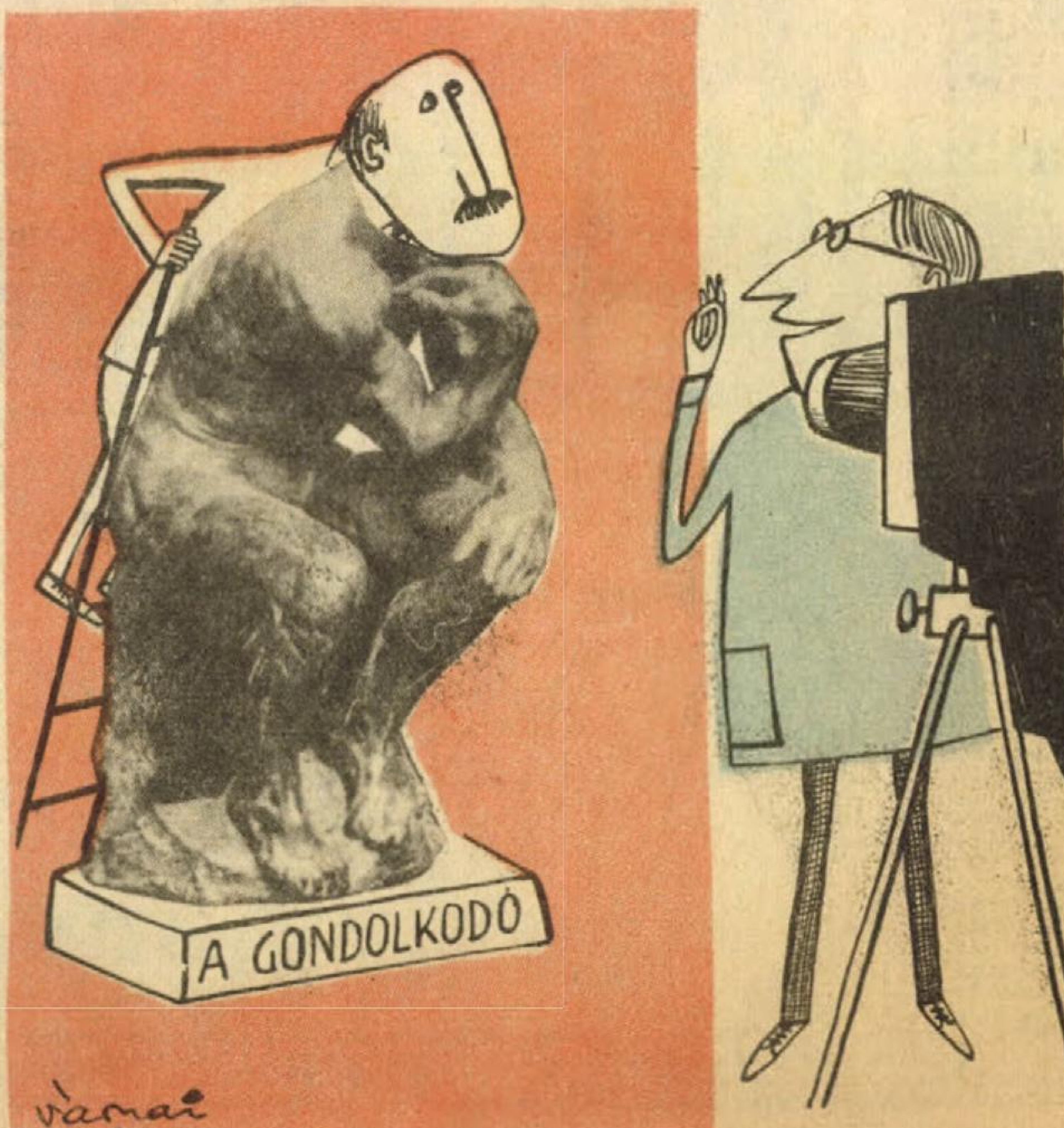
– Mit tegyünk? Megszokták, hogy a kúthoz járnak pletykálni...

Fázós az öreg

– Szóljon már, Mihály bácsi, melyik dunna alatt van?

Hiú megrendelő

Micsoda parti!

Révi Ernő és tíz esztendős fia, Jancsi, 1947 tavaszán kézen fogva hagyták el Magyarországot, ám akkori divat szerint a hivatalos formaságok mellőzésével...

Réviék egyenesen Párizsba mentek, ahol a papa, egy volt iskolatársa segítségével tűrhetően elhelyezkedett, Jancsit pedig ősszel beíratta egy autóipari technikumba, mondván, nem árt, ha nemzetközi szakma van a gyerek kezében. Révi Jancsiból rövidesen Jean Rewy lett, és tanulmányainak sikeres elvégzése után a Renault gyár egyik nagy párizsi szervizében kapott állást. 1952-ben mindketten felvették a francia állampolgárságot, s így semmi akadálya sem volt, hogy Jean, három felejthetetlenül hangulatos katonaévet szolgáljon le Algériában.

Szegény Révi papa, hányatott élete során összeszedett különféle betegségeiben tavaly előtt elhunyt, s a magára maradt Jean egyszerre az eddiginél fokozottabban vágyott viszontlátni rokonait, akikre már csak homályosan emlékezett, noha levélben lelkiismeretesen tartották a kapcsolatot.

S idén nyáron, érlelődő elhatározását tett követte. Jean Rewy három hétre hazalátogatott. A fiatalember kifogásolható kiejtését kifogástalan autója ellensúlyozta.

A szépszámú família tagjai egymás kezéből kapkodták ki Jeant, mindenhová el akarták vinni, mindent meg akartak neki mutatni. A jóképű, udvarias, s ugyanakkor tetőtől talpig francia fiú városszerte nagy sikert aratott.

Révi papa bátyja, Miklós bácsi még a vállalati rendezvényre is elcipelte, hadd lássa az unokaöccse, hogy megy nálunk az ilyesmi. Itt azonban komoly műhiba csúszott a számításokba. Ugyanis Miklós bácsi főnökének, Szőke elvtársnak a lánya, Ica, szemet vetett Jeanra...

Ettől kezdve a család csak hébe-hóba látta a kis rokont. Most már Szőkéék forgalmazták a stramm külföldi férj-jelöltet. Meghívták víkendezni a Balatonhoz, motorcsónakon végigjárták vele a Duna-kanyart. A temperamentumos Ica pedig bevezette Budapest szolid, de bensőséges éjszakai életébe.

A Szőke szülők eleinte a fejüket csóválták a villámgyors vonzalmon, de aztán külön-külön belátták, hogy ők is voltak fiatalok, ők is szerettek volna kikerülni Párizsba...

Ami Réviéket illette, bizony irigykedtek, ám azzal vigasztalták magukat, hogy mivel Szőke elvtárs Miklós bácsi főnöke, így tulajdonképpen Ica is a családhoz tartozik.

A vállalat dolgozói pedig, akiket talán még a tervteljesítésnél is jobban érdekelték Szőke elvtárs magánügyei, lázas izgalommal figyelték az eseményeket, és

keresetükhöz képest nagyösszegű fogadásokat kötöttek a magyar—francia koprodukció kimenetelét illetően.

A könyvelésben három az egyhez tippelték, hogy a fiú csak flörtöl, s Ica mindössze ízléses, könnyű zsákmány a számára, míg az utókalkuláció gépírókisasszonyai féltékenyen, de szakértelemmel állították, hogy Jeant az ujjai köré csavarja az a kis bestia és bármikor hajlandók voltak ezt öt a kettőhöz arányban fogadni.

Bár vésztjóslóan közeledett a válás órája, a fiatalok lankadatlan buzgalommal andalogtak hol a Gellérthegyen, hol a Várban, hol pedig a Margitszigeten.

Az elutazás előtti este a gavallér hozzátartozók szűkkörű búcsúvacsorát rendeztek Jean tiszteletére a Gundel különtermében, amelyre természetesen Szőkéék is hivatalosak voltak. Miklós bácsi meghatott tósztja után az ünnepelt kért szót:

— Sajnos, csak kicsi hibásan tudom már magyarul, de minden nagyon-nagyon köszönöm! Még soha ilyen jól nem érez magam. És most itt bejelent, hogy én tegnap megkérte Icukáé kéz, aki nekem ad...

A hírt leírhatatlan lelkesedés fogadta. Se vége, se hossza nem volt a gratulációknak. A fiatalokat összevissza csókolgatták és Miklós bácsi praktikus felesége rögtön egy olcsó, de megbízható francia tanárt ajánlott Icukának.

Mindenki sóváran az Eiffel toronyra gondolt, s ha lett volna kéznél zenekar, bizonyára elhúzatták volna vele a Marseillaise-t... Ekkor a boldog vőlegény ismét beszélni óhajtott:

— Még vanni egy meglepetés! Eztet Icuka se tud. A három hétig én úgy megszeret Magyarország, a sok kedves ember, hogy elhatároz, itt fog leteleped. Már tettem is meg lépések!

Dalmáth Ferenc

Műszaki átvétel

„Nem beszélek, nem hallok, nem látok"

Nem közölhető kéziratot küldtek:

B. Zsuzsa, Bp. XII., Krisztina krt. — G. József, Vecsés. — Z. Gáborné, Kisvárda. — M. Károly, Mosonmagyaróvár. — F. Gusztáv, Bp. pf. 66. — J. K. Bp. VII., Madách u. – „MÉPÁ" – B. N. Mosonmagyaróvár. – G. Sz. Tolcsva. – U. Péter, Debrecen. – H. János, Füzesgyarmat. – P. Pál, Salgótarján. – H. Dénes, Szeged. – B. Lőrinc, Bp. XXII. – V. Béla, Szombathely. – S. Dezső, Bp. I., Pálya u. – Sz. István, IX., Vaskapu u. – K. István, Bp. XX. – T. Antal, Hódmezővásárhely. – L. Mihály, Nagymágocs. – G. Mihály, Döbrönte. – S. János, Nagykanizsa. – B. Lászlóné, Győr. – Gy. Ágoston, Bp. XIII. Sziget u. – S. M. Miskolc. – V. Gábor, Pécs. – G. Gyula, Debrecen. – „BOMÁ" – D. Jenő, Pécs. – K. Jné, Bp. XIII., Visegrádi u. – B. Károly, Kazincbarcika. – „Optimista" – E. Károly, VIII., Práter u. – O. Kati, Bp. III., Hunor u. – K. György, Bp. XIV., Kalapács u. – V. Teréz, Sarkadkeresztúr. – H. László, Bp. IV., Árpád u. – Z. Ilona, Bp. VI., Délibáb u. – S. Rné, Bp. XIV., Fogarasi u. – „Zalán" – M. Tibor, Bp. XVI. – S. Fné, Szeged. – F. István, Bp. II., Völgy u. – K. Antal, Szeged. – Ő. Gyula. Bp. V., Szalay u.

SHIRLEY JACKSON: CHARLES

Első nap, mikor Laurie fiam hazajött az iskolából, ebédnél óvatosan megkérdeztem: – Nos, milyen volt az iskola?

– Semmi különös – felelte. – Azaz legfeljebb annyi, hogy a tanítónő megrakott egy gyereket. – Nagy kanál tejberizzsel a szájában hozzátette: – Szemtelen volt.

– Mit csinált? És ki volt az? – kérdeztem.

Laurie gondolkodott. – Charles-nak hívják. Szemtelen volt. A tanítónő megverte, és sarokba állította. Rettenetesen szemtelen volt.

– Mit tett? – kérdeztem újra, de Laurie közben már lecsúszott a székéről, s kirohant az udvarra a macskával játszani. Tán meg se hallotta már, hogy az apja is utána kiált: – Nem hallod, anyád kérdezett valamit?

Másnap Laurie, alighogy leült az asztalhoz, megjegyezte:

– Charles ma megint rossz volt.

– Akkor biztos megint kikapott – mondta az apja.

– De mennyire – mondta Laurie. – A tanítónéni azt akarta, hogy piros ceruzával színezzen, Charles viszont ragaszkodott a zöld ceruzához, és hasba bokszolta a tanítónénit. Akkor kikapott, s a tanítónéni azt mondta, senki se játsszon vele, de azért mindenki játszott vele már a következő szünetben.

Szerdán Charles betörte egy kislány fejét a hinta sarkával, csütörtökön olyan hangosan dobolt a lábával, hogy sarokba állították, pénteken pedig két tenyerest kapott káromkodásért.

Szombaton megkérdeztem a férjemől: – Mit gondolsz, nem jobb lenne, ha másik iskolába iratnánk át Laurie-t? Az ilyen Charles-féle vásott kölykök nagyon rossz hatással lehetnek egy jólnevelt gyerekre.

– Várjunk még, majd két hét múlva elmész a szülői értekezletre, s beszélsz a tanítónővel.

Hétfőn Laurie későn jött haza. Futott, izgatott volt, kipirult, már a kapuból kiabált: – Charles... Charles újra rossz volt!

– Ne kiabálj az utcán – mondtam neki. – Gyere azonnal be, már több mint egy órája várunk az ebéddel. – Jött utánam, lóbálta a táskáját, s közben mesélt· – Charles ma úgy kiabált a tanítónővel, hogy büntetésből ott kellett maradnia tanítás után. De az egész osztály ott maradt vele...

Beértünk az ebédlőbe. – Szevasz, öreg harcos! – mondta Laurie az apjának, mi meghökkenten összenéztünk, ő pedig a legnagyobb lelki nyugalommal felmászott a székére, s nekilátott az ebédjének.

Kedden, szerdán semmi nem történt, csütörtökön pedig szinte hinni sem akartunk a fülünknek, mikor Laurie bejelentette:

– Charles ma olyan jó volt, hogy kapott a tanítónénitől egy almát.

– Hogy mondod? Hogy Charles?

– Igen, igen, Charles! Ő hordta körül a füzeteket, s a táblát is ő törölte le. Azt mondta a tanítónéni, ilyen szépen még senki sem törölte le a táblát.

Már alig vártam a szombatot, most már még kíváncsibb voltam a szülői értekezletre, ott nyilvánvalóan szó esik majd a dologról.

De nem. Tévedtem. Vártam, hogy majd feláll az egyik mama, s szabadkozni kezd a fia viselkedése miatt. De nem, senki sem szabadkozott. „Szép kis szülei lehetnek Charles-nak" – gondoltam magamban.

Az értekezletet követő teázás alkalmával a csészével a kezemben odaléptem a csinos, mosolygós szemű tanítónőhöz.

– Nagyon örülök, hogy megismerhettem – mondtam neki. – Én vagyok Laurie mamája.

– Ó, Laurie mamája!... Lauriet az egész iskola ismeri. Nagyon *érdekes* gyerek.

– Nagyon szereti az iskolát – mondtam –, sokat beszél róla.

A tanítónő Buddhaként mosolygott: – Pedig az első héten, hogy úgy mondjam, egy kissé nehezen törődött bele... Na, de persze, szóra sem érdemes. Most már ő az egyik legsegítőkészebb gyerekem...

Szavába vágtam: – Biztosan Charles volt rossz hatással rá.

– Charles?

– Igen – mondtam nevetve. – Elképzelem, mennyi bosszúságot okozott önnek az a vásott gyerek.

– Charles? – mondta a tanítónő. – Az én osztályomban nincs Charles nevű gyerek.

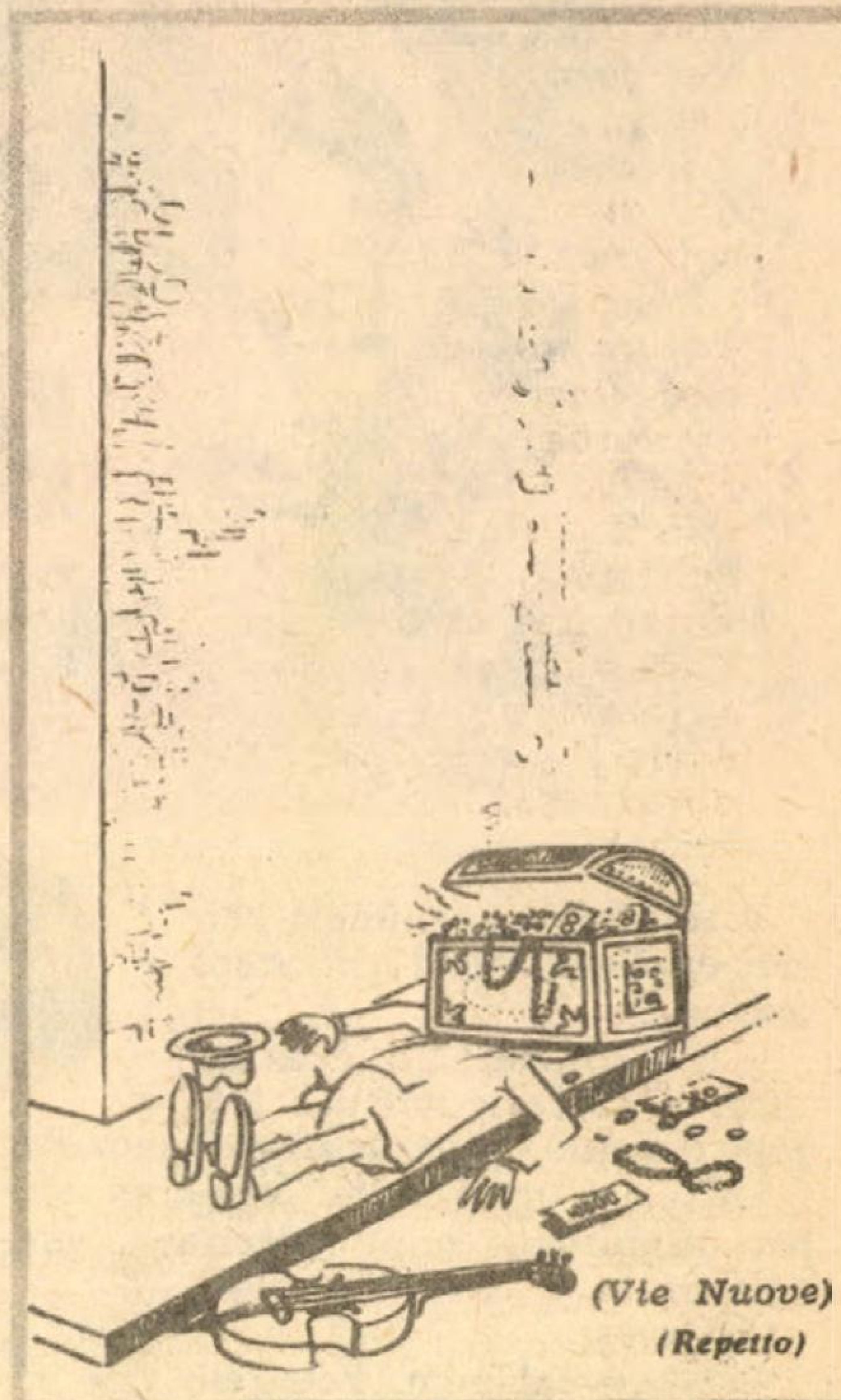
Fordította:
Rákosy Gergely

– Kisfiam, Mozartot nem kell ilyen szenvedélyesen játszani...
(Ici Paris)

Import humor

BŐKEZŰ ADAKOZÓ

(Vie Nuove)
(Repetto)

SZÍNHELY: AMERIKA

– Mit rendelt az orvos, Billy? –
– Egyek szűkebb reggelit!
S olyan számlát küldött hozzá,
Hogy ebédre sem telik...

* *

Orvos kérdi a beteget:
– Álmatlanság ellen számolt? –
– Igen, uram!
– Utolsó szám? –
Tízmillióháromszáz volt. –

– Aztán aludt? – szól az orvos.
– Abból ugyan semmi sem lett,
Reggel volt, és kelni kellett...

* *

– Megnősültél? – Meg én, komám!
Gazdag lánnyal találkozám,
Aki azzal hencegett, hogy
Varratásra egy év alatt
Sokezer dollárja elfogy. –

– És hogy élsz a gazdag lánnyal? –
– Vele? Hisz nem ő a fő tét.
Elvettem a – varrónőjét!

(A moszkvai Krokodilból fordította:
K. Tóth Lenke

Unokája van a kartársnőnek

Mészáros András rajza

Hány éves lehet?

A társaságban feltűnést keltett egy javakorban levő szépasszony.

– Mit gondol, hány éves Elvira? – kérdezte tőlem a legjobb barátnője a szépasszonyra mutatva.

Udvarias igyekeztem lenni, és többet mondtam, mint amennyit gondoltam.

– Ötven.

– Negyvenhárom. Felettem járt három évvel. És mit gondol, hány évesnek vallja magát?

– Harminckilencnek.

(A nők irtóznak a dekádoktól. Ezért ismerünk ennyi 29, 39, 49 éves asszonyt.)

Kedves ismerősöm diadalmasan felkacagott.

– Elvira ötvenhárom évesnek mondja magát! Tíz évet hozzáragaszt a korához. Ez a sikerének titka!

A női dolgokat csupán Vasvári Anna rajzaiból ismerem, ezért csodálkozva kérdeztem:

– Mi értelme, hogy egy csinos nő ennyire öregítse magát?

Megkaptam a magyarázatot:

– Elvira rájött, semmit sem használ a régi gyakorlat: néhány évet letagadni. Nemcsak, hogy nem hiszik el, de még a valódi korához is hozzátoldanak. Ismeri a pesti kérdést: hány éves lehet? Olyan társasjáték, amelyben mindenki részt vehet. Ki tud többet? Ki tud többet hozzátenni? Elvira hozzátesz egy csomó évet, mindenki elhiszi, és mindenki bámulja. Mit szólsz hozzá, hogy néz ki! – mondják elragadtatva. Barátnői könyörögnek a titkos receptért.

Elvirában unikumot ismertem meg, hiszen valóban minden nő igyekszik magát fiatalítani. Hiába találták ki a személyazonossági igazolványt, vagy a pontos adatokat tartalmazó útlevelet, a gyengébb nem képviselői minden támadásnak megtalálták az elhárítási módszerét. Egy vidám asszony egyszer így határozta meg az életkorát:

– Öt évvel vagyok több, mint amennyit mondok, illetve öt évvel kevesebb, mint amennyinek a barátnőim tartanak.

Ez a makacs korletagadás semmiképpen sem kortünet, inkább csökevény, vagy ha úgy tetszik, haladó hagyomány.

Népszerű békebeli naivánk annak idején minden újonnan felbukkant színésznőről így nyilatkozott:

– Két osztállyal felettem járt a színiakadémián.

A férje végül is megsokallta ezt a fiatalítási eljárást, és kifakadt:

– Mindenki feletted járt? Senki sem járt veled? Egyedül ültél abban a nagy tanteremben?

Franciaország, amely mereven viselkedik a békés együttélés területén, egyedülállóan toleráns a nők korát illetően.

Erre a legjellemzőbb a boldogult Mistinguette esete. A pár évvel ezelőtt elhunyt hírneves revüsztárt tanúként hallgatta ki a párizsi törvényszék. Már jóval felüljárt a hetvenen.

– Hány éves? – adta fel az elnök a szokványos kérdést.

A primadonna felfortyant:

– Mi köze ennek a perhez? Mi köze a bíróságnak az életkoromhoz?

A bölcs öreg bíró szelíden válaszolt:

– Kedves kisasszony (Franciaországban a művésznőknek ez a megszólítás jár, tekintet nélkül korukra, vagy családi állapotukra) – nekem kötelességem feltenni az előírt kérdéseket, és önnek kötelessége válaszolni. Azt feleli, amit akar. Biztosítom, nem fogom ellenőrizni az adatait. Még egyszer kérdem: hány éves?

Mistinguette felszegte a fejét és elszántan válaszolta:

– Tizenkilenc, uram.

A szeme sem rebbent meg a tanácselnöknek. Az álmélkodó jegyzőkönyvvezetőhöz fordult:

– Írja: tizenkilenc éves.

Stella Adorján

Ötletünk az alkohol-ellenes küzdelemhez

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor. Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, *142—220 — 63.6318 — Kossuth Nyomda, Budapest. — Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180—850. INDEX: 25504